

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: BBD Pháp Âm Tuyên Lưu

Trọng bộ: 110 kỳ

Hỏi: cùng xem câu hỏi tiếp theo, sau khi đệ tử nghe kinh, cố gắng thực hành, tu sửa lỗi lầm của ba nghiệp. Nhưng không hay không biết vẫn phạm lỗi lầm, khi bản thân ý thức được đã làm trái lời dạy của Phật, trong lòng vô cùng phiền não, buồn bực không yên, có lúc thậm chí còn đánh mất tín tâm, xin lão pháp sư từ bi khai thị.

Đáp: đây là chuyện tốt, cũng là rất nhiều điều mà tôi vừa nói, phiền não tập khí từ vô thi kiếp đến nay của chúng ta quá nặng, từ nhỏ lại không được tiếp nhận giáo dục luân lý đạo đức, nhân quả như trước đây, mê hoặc của xã hội hiện nay phải hơn thời xưa không dưới trăm lần, các vị đại đức thời xưa, nếu như sanh vào xã hội hiện nay, tôi tin rằng ít nhất khoảng một nửa sẽ bị đào thải, không chịu được sức mê hoặc.

Cho nên, con người hiện nay có thể tu thành công, công lực của họ ít nhất phải cao hơn người thời xưa mấy chục lần, nếu không cao hơn thì họ không thể thành tựu.

Cho nên, xã hội hiện nay đào thải rất nhanh, thành tựu cũng nhanh, xem bạn có thể chống lại mê hoặc này hay không, có thể chịu được khảo nghiệm, chuyện này phải có tín tâm.

Ngày ngày không rời kinh giáo, nhiều năm như vậy tôi có thể giữ được một chút, chính là nhờ điều này, mỗi ngày đọc kinh; đọc kinh là tiếp nhận lời dạy bảo của Phật Bồ-tát, tránh xa mê hoặc.

Phương pháp tránh xa của tôi, ít nhất cũng có 40 đến 50 năm tôi không xem tivi, không xem báo, không xem tạp chí, không xem phim, cự tuyệt hoàn toàn những thứ này, đều cắt đứt duyên rồi, tại sao vậy?

Giữ gìn tâm thanh tịnh của chính mình. Những chuyện đó không cần biết, đều là ô nhiễm, bạn xem những thứ đó, nghe những thứ đó, vậy thì bạn tiếp nhận ô nhiễm.

Chúng ta đọc kinh Phật, nghe giảng kinh, chuyện này tốt, nghe lời dạy bảo của thánh hiền, mới có thể giữ được thân tâm của chúng ta thanh tịnh.

Những điều người thế gian muốn, từ tuổi trung niên trở đi đều hi vọng khỏe mạnh sống lâu, đây là đạo khỏe mạnh sống lâu. Bạn tiếp nhận những thứ ô nhiễm này thì bạn phải trả giá, cái giá phải trả là gì? Là khỏe mạnh sống lâu.

Hỏi: câu hỏi tiếp theo, xin hỏi chấp sự mới nhậm chức của niệm Phật đường, nếu như thay đổi thói quen của đại chúng ở niệm Phật đường, đổi câu Phật hiệu bốn chữ thành sáu chữ có thỏa đáng hay không?

Đáp: trong niệm Phật đường, nếu như đã thành thói quen, phải tùy duyên, đại chúng hoan hỷ, tôn trọng đại chúng; nếu như nói họ niệm không đều, niệm có phiền não, có phân biệt, mọi người có thể thương lượng, sau đó mới đặt ra quy định. Phật đều là hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức.

Nếu như Phật nói, những điều ta dạy là đúng đắn, mọi người đều phải nghe ta, vậy thì hà tất phải mở ra tám vạn bốn ngàn pháp môn, đó không phải là đa sự sao, một môn không phải là được sao?

Cho nên Phật không có ý kiến, đều hằng thuận chúng sanh, bạn muốn học pháp môn gì, Phật mở pháp môn đó cho bạn; mở tám vạn bốn ngàn pháp môn, mở vô lượng pháp môn, đây gọi là đại từ đại bi.

Nhưng bạn phải hiểu được, vô lượng pháp môn, phương hướng, mục tiêu của Phật là một, chắc chắn không thay đổi. Cho nên Phật nói “pháp môn bình đẳng, không phân cao thấp”.

Bất kỳ pháp môn nào, chỉ cần bạn quyết tâm tu học, bạn nhất định sẽ thành công, tại sao vậy? Pháp môn nào cũng thông vô thượng bồ-đề. Tại sao phải mở nhiều pháp môn như vậy? Căn tánh mỗi người không giống nhau, sở thích của mỗi người không giống nhau, phương tiện của mỗi người không giống nhau.

Pháp môn niệm Phật sơ dĩ được rất nhiều người tiếp nhận, là bởi vì quá phương tiện, niệm bốn chữ cũng được, niệm sáu chữ cũng được, đều được, niệm lớn tiếng cũng được, niệm nhỏ tiếng cũng được, niệm không ra tiếng cũng được, trong tâm niệm cũng được, đều có thể được, đi đứng nằm ngồi đều có thể niệm, phương tiện như vậy.

Tới lúc niệm thành thực, tâm liền định, bạn liền đạt niệm Phật tam-muội. Niệm Phật tam-muội chính là “thanh tịnh, bình đẳng, giác” của đề kinh Vô Lượng Thọ, bạn đạt tâm thanh tịnh, đạt tâm bình đẳng thì liền khai ngộ. Chỉ cần công phu sâu, nhất định đạt được.

Bạn chớ nên hoài nghi, “tôi niệm Phật mấy năm rồi, sao vẫn chưa đạt được?” Bạn muốn tới hỏi tôi, vậy thì bạn nhất định chưa đạt được. Tại sao vậy? Bạn niệm Phật còn xen tạp việc “tôi tại sao chưa đạt được”?

Đây là một chương ngại, điều này phá hoại công phu của bạn. Bạn chớ nên hoài nghi, chuyện gì cũng không cần hỏi, một câu niệm đến cùng, chắc chắn đến ngày nào đó tự nhiên sẽ thành công. Cho nên thay đổi phương pháp phải thận trọng, phải cùng mọi người nghiên cứu.

Hỏi: những người có liên quan liệu có phải gánh vác trách nhiệm nhân quả? Đạo tràng nghe kinh liệu có nên chuyên nghe một vị pháp sư giảng kinh?

Đáp: chuyên nghe một vị pháp sư giảng kinh là học kinh giáo, không học kinh giáo thì không có hạn chế này, điều này phải hiểu.

Nếu như bản thân học kinh giáo, tôi báo người này làm thầy, người thầy này phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đối với việc học của tôi, tôi chuyên nghe một mình thầy giảng.

Người như vậy hiện nay đại khái không còn nữa, đây là sư thừa mà Trung Quốc thời xưa nói tới, hiện nay không còn nữa; hiện nay hiểu đạo không còn nữa, sư đạo không còn nữa.

Tôi rất may mắn còn chạm tới một chút, tôi nghĩ từ tôi trở về sau sẽ không còn nữa. Lúc tôi theo thầy học thực sự là như vậy, chỉ tiếp nhận một người thầy, hơn nữa thầy của tôi, đại sư Chương Gia và tiên sinh Phương Đông Mỹ đều không nói rõ ra, nhưng ý của các thầy đều là như vậy, mà thầy Lý thì nói rõ ràng, thầy nói con theo thầy học, chỉ có thể nghe một mình thầy giảng, bất kỳ pháp sư đại đức nào giảng kinh thuyết pháp đều không được nghe, điều này thầy nói rõ ràng với tôi.

Đồng ý thì thầy dạy tôi, không đồng ý thì bạn tới học với người khác, điều này nói rất rõ ràng. Nhưng mà có giới hạn thời gian, 5 năm, 5 năm sau bạn có thể nghe, ai giảng kinh bạn cũng đều có thể nghe, trong 5 năm thì không được phép. Tôi đã đồng ý.

Nhưng mà 5 năm này tốt, tại sao vậy? Đến xem sách, xem văn chương cũng phải được thầy đồng ý, thầy không cho phép thì không được xem, ngay cả kinh Phật cũng đều không thể xem, đây là tiếp nhận sự chỉ dạy của thầy.

Tôi chấp nhận 5 năm, rất cảm kích, tại sao vậy? Thật sự đó, rất nhiều thứ không thể nghe, không thể xem, tâm liền thanh tịnh, có chỗ tốt như vậy, phiền não nhẹ, trí tuệ tăng, vô cùng rõ ràng.

Cho nên hết thời hạn 5 năm, tôi báo cáo với thầy, tôi nói: “Thưa thầy, con tiếp tục giữ quy tắc này thêm 5 năm nữa”, cho nên tôi giữ quy tắc này 10 năm. “Thầy cười rồi nói, được!” Không phải không tốt, có vậy thì gốc của bạn mới cắm vững được.

Thông thường truyền thụ vào thời xưa, thời hạn đều là 5 năm, gọi là 5 năm học giới, thực ra là học điều này. Bản thân tôi học 5 năm vẫn chưa đủ, lại học thêm 5 năm nữa, tôi giữ quy tắc của thầy Lý 10 năm.

Đây là nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu, chỗ tốt tôi đạt được tôi tự biết, nếu bạn không tự mình trải nghiệm thì bạn sẽ không hiểu được chỗ tốt này, thật sự tự mình trải nghiệm, biết được chỗ tốt trong đó quá nhiều. Phương pháp dạy học của người xưa thật cao minh.

Hỏi: Thứ hai, rất nhiều người học Phật trong nhà có máy vi tính, trò chơi trong máy vi tính đều là đánh đánh giết giết, hơn nữa đều là ma quỷ, đúng là dẫn ma quỷ đến nhà.

Những ma quỷ này đều là chướng đạo, chướng ngại người trong nhà học Phật. Ban ngày những người học Phật này đi ra ngoài, bởi vì trong nhà có ma quỷ nên dẫn đến ngoại đạo bên ngoài về chướng Phật đạo. Tự thân không có cách gì thoát khỏi cảnh khổ, nhưng không cho rằng chính mình làm sai rồi.

Đáp: Vấn đề này đúng là vô cùng nghiêm trọng, rất nhiều đồng học học Phật tại gia, các bạn nghe thấy nghi vấn này của họ thì biết, vì sao công phu học Phật của bạn không đắc lực? Trong nhà có ma. Máy tính là ma, truyền hình là ma. Ma đang ở trong nhà nhiều loạn, đạo nghiệp của bạn làm sao có thể thành tựu?

Bạn làm sao có thể được tâm thanh tịnh? Cho nên, người học Phật chúng ta tốt nhất là không xem truyền hình, không dùng máy vi tính. Máy vi tính chỉ có thể làm công cụ cho công việc bình thường, không nên dùng máy vi tính để tiếp nhận tin tức; nếu tiếp nhận thì dẫn ma vào nhà.

Trong nhà có tivi, chúng ta có thể phát đĩa để nghe kinh, niệm Phật, chúng ta không nên kết nối ăng-ten, cũng chính là nói cái ti vi này chỉ dùng để phát đĩa, không thu tín hiệu bên ngoài, không có ăng-ten. Vậy thì trong nhà bạn chính là Phật, chính là Bồ-tát, không có ma. Điều này rất quan trọng!

Hỏi: vị đồng tu đầu tiên hỏi, cô ấy nói hiểu đạo ngày một suy vi, khiến con người cảm thấy đau lòng. Cha của cô ấy vừa vãng sanh, cúng thất đầu viên mãn, chị dâu nói những thất khác không cần cúng nữa, chỉ lạy vào mùng một và mười lăm.

Thỉnh giáo sư phụ, làm như vậy như pháp không? Liệu có thể quỳ lạy, làm thất cho cha tại Phật đường của nhà mình không, bởi vì cô ấy đã lấy chồng, như vậy có được không?

Đáp: thế gian pháp, Phật pháp đều cùng một đạo lý, đó chính là cảm ứng, điều kiện đầu tiên của cảm ứng chính là chân thành, bạn có tâm chân thành thì có thể khởi tác dụng cảm ứng.

Những chuyện này trong kinh điển Phật nói rất nhiều, tổ sư đại đức cũng lưu lại rất nhiều tấm gương cho chúng ta thấy, chúng ta nhất định phải nhớ kỹ. Tấm gương thù thắng nhất là cư sĩ Lưu mà pháp sư Đàm Hư nói tới trong Ảnh Trần Hồi Ưc Lục, “tám năm gian khổ đọc Lăng Nghiêm”, bạn phải hiểu rõ ràng, hiểu thấu triệt sự thật này thì vấn đề của bạn không còn nữa.

Cư sĩ Lưu học Phật lúc đó, ông ấy thích kinh Lăng-nghiêm, chuyên học kinh Lăng Nghiêm, học tám năm, mỗi ngày đọc kinh Lăng-nghiêm.

Tám năm đọc một bộ kinh, tâm người liền định, kinh Lăng-nghiêm có thể quán thông hay không lại là chuyện khác, chỉ cần có định thì sẽ có trí tuệ, có thể giải quyết vấn đề.

Cho nên pháp sư Đàm Hư giới thiệu cho chúng ta, cư sĩ Lưu có một ngày, lúc đó là ba người, Đàm lão cũng chưa xuất gia, lúc đó còn tại gia, ba người bạn mở một tiệm thuốc Đông y.

Buổi trưa buôn bán rất vắng vẻ, cư sĩ Lưu ngủ gục trong quầy, giống như nằm mơ mà không phải nằm mơ, nhìn thấy có hai người tiến vào cửa tiệm.

Vừa nhìn, hóa ra là hai oan gia trái chủ, trước đây tranh chấp kiện tụng tài sản với họ, hai người này thua kiện, sau cùng treo cổ tự sát. Cho nên, ông ấy vẫn luôn cảm thấy rất áy náy, thực tình mà nói vì chút chuyện nhỏ nhặt như vậy, hai người này tự sát, trong lòng rất đau buồn, đặc biệt là sau này học Phật.

Nhìn thấy hai người này tới, trong lòng ông có chút hoang mang, có phải là tới báo thù không? Kết quả nhìn thấy hai người này rất hòa nhã, đi tới trước mặt liền quỳ xuống.

Ông hỏi họ: hai người tới đây làm gì? Họ nói: chúng tôi tới cầu siêu độ. Thế là tâm của ông mới định lại, không tới gây phiền phức, tới cầu siêu độ.

Ông nói: được, tôi làm sao siêu độ hai người? Họ nói: chỉ cần ông đồng ý là được. Được, tôi đồng ý với hai người. Nhìn thấy hai quỷ hồn này đạp lên đầu gối ông, đạp lên vai ông rồi bay lên trời.

Bạn xem siêu độ đơn giản như vậy, vấn đề là ở đâu? Ông ấy có công phu tám năm gian khổ đọc Lăng-nghiêm, ngày nay chúng ta không có công phu thì không được.

Cho nên, chân thành tới cực điểm thì có thể cảm thông, bạn siêu độ cha mẹ, thân bằng quyến thuộc của bạn, bạn học phương pháp này, nhất tâm nhất ý đọc kinh, niệm Phật.

Lăng-nghiêm quá dài, hiện tại chúng tôi đề xướng kinh Vô Lượng Thọ, công đức của kinh Vô Lượng Thọ vượt qua kinh Lăng-nghiêm. Lời này không phải do tôi nói, là pháp sư Từ Vân Quán Đảnh vào những năm Càn Long thời nhà Thanh nói, pháp sư Quán Đảnh có nhiều tác phẩm nổi tiếng, ngài ấy có chú giải kinh Lăng-nghiêm.

Trong chú giải kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật, ngài ấy từng nói, ngài nói tội chướng, tội nghiệp cực nặng trên thế gian, kinh sám nào cũng không có hiệu quả, đều không cách nào siêu độ, ngài ấy nói cuối cùng vẫn có một pháp bảo. Pháp bảo này chính là kinh Vô Lượng Thọ, A-di-đà Phật, một bộ kinh Vô Lượng Thọ, một câu A-di-đà Phật này chắc chắn có thể siêu độ, bình thường chúng ta đều không biết, đều xem nhẹ điều này.

Cũng tức là nói, Thủy Lục siêu độ không được, Lương Hoàng Bảo Sám siêu độ không được, kinh Lăng-nghiêm, kinh Hoa Nghiêm đều siêu độ không được, bạn liền biết được công đức đọc bộ kinh Vô Lượng Thọ này lớn biết bao, nhưng mà thế nào? Nhất tâm xưng niệm, niệm kinh này mà còn nghĩ đến kinh khác, bạn sẽ phá hoại công phu của chính mình; nhất tâm xưng niệm, chuyên tâm xưng niệm, cảm ứng không thể nghĩ bàn.

Cho nên dùng phương pháp này, bạn ở nhà mỗi ngày tụng ba bộ kinh Vô Lượng Thọ cho người cha đã mất, niệm 10.000 câu Phật hiệu A-di-đà Phật hồi hướng cho ông, hiệu quả tốt hơn cúng thất rất nhiều, 49 ngày nhất định không được gián đoạn.

Nếu bạn còn có tâm hiếu, tốt nhất là 100 ngày, chuyên môn làm cho cha bạn, âm dương đều được lợi. Trong kinh điển nói với chúng ta, tu phước cho người đã mất, người đã mất chỉ được một phần bảy, điều này trong kinh Địa Tạng nói, người tụng kinh niệm Phật được sáu phần bảy; bạn tự mình có được sáu phần bảy công đức, cha bạn được một phần bảy. Cho nên một trăm ngày rất tốt.

Hỏi: chỗ này có hai vị đồng tu hỏi, câu hỏi thứ nhất là: bài vị tổ tiên ở quê đã bị thiêu hủy, liệu có thể thỉnh bài vị về thờ cúng, lễ bái trong nhà không, có phương pháp gì tương đối viên mãn?

Đáp: có thể, nếu trong nhà bạn có Phật đường, bạn có thể cúng bài vị tổ tiên ở bên cạnh tượng Phật, mỗi ngày tụng kinh niệm Phật hồi hướng cho tổ tiên, như vậy tốt hơn bất kỳ điều gì, đây là viên mãn nhất. Nếu như cúng một bài vị lâu dài thì tốt nhất là cúng bài vị làm bằng gỗ, cúng một bài vị chính thức, bài vị vĩnh viễn, vô cùng tốt.

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Giảng tại: Tịnh Tông Học Hội Singapore

Thời gian: năm 2001

Tập 67

Ngày ngày thân cận Phật Bồ Tát, mỗi ngày đọc kinh, mỗi ngày cùng đồng tu, đạo hữu nghiên cứu thảo luận kinh điển, đây là thân cận Phật Bồ Tát.

Trong 50 năm, thời gian dài như vậy, miên mật không rời, ngày ngày đang làm, không một ngày nào ngưng nghỉ, chúng ta mới đem ý niệm này chuyển đổi lại. Thật không dễ dàng!

Nếu bạn không có nghị lực, không có quyết tâm, bạn làm sao có thể chuyển đổi lại? Vào thời đại này, tốn thời gian 50 năm để quay đầu lại, chuyển đổi lại, thì đã xem là rất nhanh rồi, đã là rất khó làm, đáng quý lắm rồi.

Chúng ta chuyển đổi lại thì chắc chắn không còn đọa lạc. Lấy một câu nói trong tôn giáo để nói: “Chính mình được cứu rồi”, nhà Phật nói: “Chính mình được độ rồi”.

Sau khi chính mình được độ, cái thân thể này vẫn còn lưu lại thế gian, quyết không vì chính mình, không có chính mình. Thân thể lưu lại thế gian này để giúp đỡ chúng sanh giác ngộ, giúp đỡ chúng sanh hiểu rõ đại đạo lý.

Hư không pháp giới tất cả chúng sanh vốn dĩ là một thể, việc này ở trong Đại kinh, Phật đã nhiều lần tuyên nói.

A DI ĐÀ KINH SỚ SAO DIỄN NGHĨA
Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Tập 53

Trong phần trên, chúng tôi có nhắc đến phu nhân Vy Đề Hy. Đức Thế Tôn thị hiện các cõi Phật trong mười phương cho phu nhân Vy Đề Hy thấy, lão nhân gia (phu nhân Vy Đề Hy) xem xong, chọn lựa Tây Phương Cực Lạc thế giới để vãng sanh. Vì vậy, chúng ta phải tin tưởng Bồ Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Chuyện này đúng là rất khó tin! Bản thân tôi nếu không thâm nhập kinh Hoa Nghiêm, tôi cũng không tin, người khác nói với tôi cách nào tôi cũng không tin.

Đã nhập kinh Hoa Nghiêm rồi mới thật sự nhận thấy, vốn là khi Thích Ca Mâu Ni Phật thuyết pháp lần đầu tiên, trong mười bốn ngày, vì hàng Pháp Thân đại sĩ giảng Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh.

Bộ kinh này giảng về phương pháp tu hành, có tới hơn hai ngàn môn, nói nhiều ngàn ấy, nhằm nói Niệm Phật là bậc nhất. Rất ráo là niệm vị Phật nào vậy?

Tuy trong phần trước kinh văn không nói, nhưng phần sau có nói: Trong phần sau, mười đại nguyện vương của Phổ Hiền Bồ Tát dẫn về Cực Lạc, chúng ta có thể suy ra, biết phần trước nói niệm vị Phật nào? Niệm A Di Đà Phật. Đối chiếu trước và sau, quý vị sẽ hiểu rõ.

Pháp môn Niệm Phật này, đã là “thẳng chóng nhất, ổn thỏa, thích đáng nhất, đơn giản, dễ dàng nhất, viên đốn nhất”, đương nhiên, đức Phật muốn truyền dạy pháp này đầu tiên. Đức Phật giảng cho mọi người hết thảy pháp môn, đầu tiên là muốn giảng pháp môn này.

Quả nhiên đúng như vậy, trong kinh Hoa Nghiêm quả thật giảng pháp môn này đầu tiên! Quý vị thấy Thiện Tài đồng tử tham học năm mươi ba lần, tới tham phòng vị [thiện tri thức] đầu tiên là tỳ-kheo Đức Vân, Ngài bèn dạy Thiện Tài đồng tử pháp môn Niệm Phật. Từ khởi đầu và kết thúc [của năm mươi ba lần tham học], quý vị có thể thấy pháp môn này chẳng thể nghĩ bàn.

Do quá thẳng chông, quá đơn giản, càng đơn giản, mọi người càng chẳng tin tưởng, cho là thành Phật đâu thể nào dễ dàng dường ấy? Tu hành đâu có đơn giản như vậy! Chẳng biết đại đạo chân chánh sẽ đơn giản ngàn ấy, dễ dàng ngàn ấy!

Nếu quý vị không tin, sẽ tự chuốc phiền phức, chính mình đi đường vòng, thật sự là “được chẳng bù nổi mất”! Do vậy, chúng ta nhất định phải tin Phật. Tin Phật thì phải thường thân cận Phật, hiện thời, Phật chẳng ở trước mặt chúng ta, chúng ta thân cận bằng cách nào?

Chúng ta mỗi ngày đọc kinh, đọc kinh là nghe đức Phật giáo huấn, đó là thân cận Phật. Chúng ta mỗi ngày niệm Phật, niệm Phật là thân cận Phật, niệm đâu nghĩ tại đó! Huống chi, kinh đã nói rất rõ ràng: “*Ưc Phật, niệm Phật, hiện tiền, đương lai, tất định kiến Phật*” (Nhớ Phật, niệm Phật, hiện tiền, tương lai nhất định thấy Phật). Do vậy, chúng ta phải coi niệm Phật là đại sự duy nhất của chúng ta trong cuộc đời này.

**Đại Phương Quảng Phật
Hoa Nghiêm Kinh
Phẩm thứ mười một,
Tịnh Hạnh Phẩm
Phần 13**

**Chủ giảng: Lão pháp sư Thích Tịnh Không
Địa điểm: Hương Cảng Phật Đà Giáo Dục Hiệp Hội
Khởi giảng từ ngày mùng Bảy tháng Mười Một năm 2005
Chuyển ngữ: Bửu Quang Tự đệ tử Như Hòa
Giảo duyệt: Đức Phong, Huệ Trang và Minh Tiến**

Hoàn cảnh học tập trước kia tốt đẹp hơn hiện thời. Vì sao? Thời cổ, bậc đại đức giảng kinh, thuyết pháp nhiều, duyên tham học thù thắng.

Có thể nói từ đời Tùy - Đường mãi cho đến giữa đời Thanh, [luôn luôn có] bậc đại đức giảng kinh, thuyết pháp, pháp sư xuất gia, cư sĩ tại gia hữu tu, hữu chứng, chúng ta xem Đại Tạng Kinh hiện thời, thấy chú sớ của khá nhiều bậc cổ đại đức, sẽ biết: Bất luận học pháp môn nào, đều có người đang truyền pháp, quý vị đến đó tham học đều có thể học được. Xã hội hiện tại chẳng bằng xưa kia, người giảng kinh ít ỏi.

Không chỉ là Phật giáo, các tôn giáo khác cũng là như thế. Người giảng kinh [trong hiện thời] tu trì cũng chẳng bằng các vị đại đức trong quá khứ.

Những vị đại đức trong quá khứ đúng là “*phiền não khinh, trí huệ trường*”, thật sự buông xuống Kiến Tư phiền não. Vì sao thật sự buông xuống? Các Ngài đã thật sự thấy thấu suốt; do vậy, thân tâm khinh an, tự tại.

Trong xã hội hiện thời, những gì lục căn quý vị được tiếp xúc đều là tiếng tăm, lợi dưỡng, ngũ dục, lục trần, ở trong xã hội, quý vị có thể chẳng động tâm ư?

Quý vị có thể chẳng khởi niệm ư? Sức dụ dỗ, mê hoặc không chỉ là gấp mười, gấp trăm lần quá khứ!

Nhất là sự dụ dỗ, mê hoặc trong hiện thời là do TV quyến rũ, do mạng Internet quyến rũ, nhật báo, tạp chí quyến rũ, quý vị thấy quảng cáo bên ngoài toàn là dụ dỗ, mê hoặc!

Có thể ở trong những thứ dụ dỗ, mê hoặc ấy mà chẳng động tâm, chẳng phải là chuyện dễ dàng. Vì thế, hiện thời thành tựu khó khăn. Nói đi rồi phải nói lại, khó thì tuy khó đấy, một khi quý vị thật sự chẳng bị dụ dỗ, mê hoặc, thành công của quý vị tối thiểu phải cao gấp mười, gấp trăm lần cổ nhân. Họ chẳng bằng quý vị, vì sao?

Nếu họ sanh trong thời đại này, cũng sẽ bị đào thải! Người ta vận tốt, xã hội thời ấy chẳng có nhiều thứ dụ dỗ, mê hoặc như vậy. Ai nấy đều an phận giữ mình, [do vậy], tu học thành công dễ dàng!

Hiện thời, có thể nói là bốn phương tám hướng đều lôi quý vị vào trong địa ngục, vào trong ngạ quỷ, quý vị có thể nghiêm nhiên như như bất động, đó là công phu cỡ nào! Vì thế, lợi và hại đều có, chỉ cần chính mình kiên định tín tâm.

Kiên định tín tâm như thế nào? Một phương pháp tốt đẹp là đọc kinh mỗi ngày, thân cận thánh hiền, tận hết sức giảm thiểu những dụ dỗ, mê hoặc bên ngoài.

Do vậy, trong hơn bốn mươi năm qua, tôi không xem báo chí, không coi TV, không nghe radio, những thứ ấy đều lìa khỏi.

Hằng ngày, những thứ tôi xem là kinh điển, tư duy kinh điển. Lại còn mỗi ngày cùng các vị đồng tham đạo hữu, nghiên cứu, giảng giải, cùng nhau học tập thì mới có thể gìn giữ, chẳng bị thoái chuyển.

Năm mươi bốn năm như một ngày, tôi dùng phương pháp này. Tôi cảm thấy phương pháp này rất hữu hiệu, thầy dạy tôi, tôi có thể y giáo phụng hành. Hôm nay đã hết thời gian rồi, chúng tôi giảng tới chỗ này.

Phật Thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm

Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác Kinh Tinh Hoa

Chủ giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Địa điểm: Giảng Đường Hoa Nghiêm Malaysia

Thời gian: Ngày 30 Tháng 12 Năm 2009

Tập 12

Chúng ta lại xem tiếp một đoạn kinh văn dưới đây:

Kinh văn: “Nhược năng tự ư kỳ trung, nhất tâm chế ý, đoan thân chánh niệm, ngôn hạnh tương phó, sở tác chí thành, độc tác chư thiện, bất vi chúng ác. Thân độc độ thoát, hoạch kỳ phước đức”.

Đây là Thế Tôn tại trong phẩm kinh văn này, lời Ngài khuyên dạy lời sau cùng cho chúng ta, chúng ta phải ghi nhớ. “*Nhược*” là giả thuyết, “*năng tự ư kỳ trung*” tức là nói chúng ta hiện đang sống trong thời đại này, ngũ trược ác thế ác liệt này, điều quan trọng nhất là gì? Là “*nhất tâm chế ý*”. Ý là ý niệm, làm thế nào khắc phục được cái ý niệm này.

Ý niệm ác, không được để nó sanh, đây là thật sự tu hành, cũng là thật sự có công phu, đã không có ác niệm thì chẳng bao giờ có hành vi ác, nhất định phải không chế được ác niệm.

Hay nói cách khác, trái với luân lý, đạo đức là ác niệm, trái với lời dạy của Phật, Bồ Tát nhất định là ý niệm sai lầm.

Mỗi ngày chúng ta phải thân cận với thánh hiền, thân cận như thế nào? Phải đọc kinh, đọc kinh là thân cận với Phật, Bồ Tát. Đọc sách thánh hiền chính là thân cận với thánh hiền, cũng là làm bạn với thánh hiền và Phật, Bồ Tát.

Đây là trong Đệ Tử Quy khuyên dạy cho chúng ta: “*Năng thân nhân, vô hạng hảo*”, đọc xem kinh điển chính là thân cận với thánh hiền.

Vật chất của thế gian, sự dụ dỗ quá mạnh, phải làm sao đây? Chúng ta có thể từ chối, sức dụ dỗ mê hoặc của máy truyền hình quá mạnh, chúng ta không xem nó. Sức dụ dỗ mê hoặc của báo chí, tạp chí quá mạnh, chúng ta cũng chẳng xem nó.

Tôi không xem truyền hình, báo chí, tạp chí đã có khoảng năm mươi năm, tôi học Phật đã có năm mươi tám năm.

Lúc ban đầu vẫn còn xem nó, về sau chẳng còn xem nữa, sau khi tôi đi xuất gia không còn xem nó nữa, tôi học Phật đã được bảy năm thì đi xuất gia, không còn tiếp nhận những thứ nhiễm ô này.

Có lúc tôi cũng biết được những tin tức quan trọng, làm sao tôi biết được? Là có những vị đồng tu rất nhiệt tâm, họ từ trong mạng Internet tải được một số tin tức quan trọng, họ đem cho tôi xem, đây là tự bảo vệ mình.

Còn trong những trường hợp náo nhiệt, tôi tuyệt đối không đi tham dự, phạm vi cuộc sống của tôi rất nhỏ.

Còn thành thị rất rộng lớn và xa lạ, tôi chỉ biết một con đường đi đến đạo tràng này để giảng kinh, chỉ biết một con đường này mà thôi, còn những con đường khác thì chẳng biết.

Cho nên cuộc sống phải càng đơn thuần càng tốt, tại vì sao? Quý vị hỏi tôi hôm nay thế nào? Hôm nay thiên hạ thái bình, không có chuyện gì. Nếu quý vị mỗi ngày xem truyền hình, báo chí, tạp chí thì sẽ thấy thiên hạ đại loạn, cho nên tôi suốt đời sống trong cảnh thái bình yên vui.

Đúng là như vậy, tôi mỗi ngày nhìn thấy các đồng tham đạo hữu, ai nấy đều là bậc thượng thiện nhân, như trong kinh nói, các bậc thượng thiện nhân câu hội một chỗ, làm sao mà chẳng vui sướng, làm sao mà chẳng được tự tại?

Do đây mới biết, chúng ta sống trong xã hội ngày nay, có thể sống trong cảnh thái bình yên vui, có thể sống trong cảnh tốt đẹp như các bậc thượng thiện nhân vậy. Vậy tự quý vị phải làm cho được *“nhất tâm chế ý”*.

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 58

Xã hội hiện nay pháp nhược ma cường. Trong "Thanh Tịnh Minh Hối" của Kinh Lăng Nghiêm đã nói: *"Tà sư nói pháp nhiều như cát sông Hằng"*, đây chính là chỉ xã hội trước mắt chúng ta.

Những gì là tà sư? Phàm hễ nói ra những lời cho bạn nghe trái lý, trái với tánh đức thì những người đó toàn là tà sư. Thật quá nhiều, quá nhiều rồi!

Mỗi ngày bạn tiếp xúc đều là như vậy. Có mấy người dạy bạn hành thiện? Có mấy người nhận thức được cái gì là chân thiện, cái gì là giả thiện?

Trong Liễu Phàm Tứ Huấn nói rất hay, thiện có "chân - giả", có "tà - chánh", có "tròn - méo", có "lớn - nhỏ", có mấy người có thể nhận thức rõ ràng?

Do nguyên nhân gì?

Không đọc sách Thánh Hiền, không thân cận thiện tri thức. Vào thời xưa, người đi học thường nói: *"Ba ngày không đọc sách Thánh Hiền, mặt mũi liền khó coi"*.

Từ trong câu nói này, chúng ta thể hội được tập khí của chúng ta là nghiêm trọng đến như vậy. Ba ngày không tiếp xúc sách Thánh Hiền, tâm bệnh tập khí lại xuất hiện.

Chúng ta nghĩ xem, công lực của người xưa tu học còn có thể không chế được ba ngày, công lực của người hiện tại e rằng không thể không chế được ba giờ. Thật đấy!

Một mặt đọc, một mặt đang giảng, một mặt vẫn nghĩ tưởng xằng bậy, đây chính là không thể không chế được. Sáu căn tiếp xúc cảnh giới sáu trần vẫn là như vậy,

vẫn muốn tạo tội nghiệp, vậy bạn liền biết được phiền não tập khí nghiêm trọng đến mức độ nào.

Cho nên không đọc Kinh thì làm sao được? Ngày ngày đọc, giờ giờ đọc, trừ khi chính mình có công việc. Khi buông xả công việc thì liền phải mở quyển Kinh ra.

Rất đáng lo!

Không nên cho rằng học Phật, học Tịnh Độ rồi, tương lai chắc chắn có thể vãng sanh. Thiên Mục Sơn cũng không dám đi, còn vãng sanh hay sao? Chính mình phải rõ ràng, phải tường tận.

Các vị nghe cư sĩ Tề giảng, quý thân của Thiên Mục Sơn đều mong muốn nghe Kinh, đều hy vọng thời gian nghe Kinh dài một chút. Ngày ngày mở băng ghi hình, nhưng họ vẫn cảm thấy thời gian không đủ.

Sau khi chúng ta nghe rồi có cảm tưởng gì? Tôi nghĩ, đại đa số sau khi nghe rồi trở trở như người gỗ, không hề để ý.

Sau khi tôi nghe rồi, cảm xúc rất sâu sắc. Khi không có công việc, khi không có người đến tìm tôi thì tôi đọc Kinh, mỗi giờ mỗi phút không dám buông lời.

Các vị cầu là quả báo hiện đời, tôi thì cầu là hy vọng đời sau thân cận A Di Đà Phật, không mong cầu thứ gì của thế gian này, tất cả tùy duyên, hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức.

Chúng ta ở thế gian này, sống một ngày cũng tốt, sống hai ngày cũng tốt, thế nào cũng tốt, mọi thứ tùy duyên, quyết không có chấp trước, quyết không có dục vọng của chính mình.

Sống thêm một ngày thì giúp đỡ chúng sanh thêm một ngày, mặc họ có làm theo hay không, trái lại sống một ngày thì làm một ngày.

Ngạn ngữ thường nói: "*Làm Hòa thượng một ngày, đánh chuông một ngày*". Đem bổn phận của chính chúng ta làm cho được tròn đầy viên mãn thì chính là công đức viên mãn.

Không phải sự việc thuộc bổn phận của mình thì không nghe không hỏi. Khi tôi đọc đoạn Kinh văn này, cảm xúc của tôi sâu hơn các vị gấp nhiều lần.

Được rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta chỉ học đến đây thôi.

A Di Đà Phật!

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 1

Phật ở trong tất cả kinh luận dạy bảo chúng ta, đặc biệt là chúng sanh thời mạt pháp, nếu muốn đạo nghiệp thành tựu, điều kiện thứ nhất là thân cận thiện hữu (bạn lành), điều này xếp ở hàng thứ nhất.

Trong kinh Tiểu Thừa cũng không là ngoại lệ. Trước đây chúng ta đã đọc qua kinh A-nan Vấn Sự Phật Kiết Hung, câu đầu tiên trong kinh này là Phật dạy bảo chúng ta phải *“thân cận minh sư”*.

Thân cận minh sư chính là thân cận thiện hữu, thiện tri thức mà trong kinh Đại Thừa đã nói. Kinh Địa Tạng nói, phàm phu trong lục đạo tánh thức bất định, cũng giống như trong ngôn ngữ thường nói *“gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”*.

Câu này ý nói phàm phu chúng ta nhất định bị ảnh hưởng của hoàn cảnh, bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài. Chúng ta làm không được *“cảnh tùy tâm chuyển”*.

Thực tế mà nói, chúng ta là *“tâm theo cảnh mà chuyển”*. Vì vậy, hoàn cảnh đối với chúng ta rất quan trọng.

Từ xưa đến nay, các tổ sư đại đức, những người chân thật tu hành, có công phu của định huệ, họ có thể chuyển cảnh giới, họ không bị cảnh giới chuyển. Thế nhưng họ dạy học trò, dạy đồ đệ vẫn phải lựa chọn hoàn cảnh.

Tại sao vậy? Vì những người này là phàm phu, không thể chuyển được cảnh giới, nhất định họ sẽ bị ngoại cảnh làm ảnh hưởng, cho nên không thể không chọn lựa hoàn cảnh.

Trong việc lựa chọn hoàn cảnh tu học, thiện hữu là điều kiện thứ nhất. Bạn có thể thường xuyên thân cận thiện tri thức, thân cận lão sư tốt, thân cận đồng tham đạo hữu tốt, điều này nhất định có sự giúp đỡ cho đạo nghiệp của bạn.

Chúng ta thấy được trong Cao Tăng Truyện hoặc trong Cư Sĩ Truyện, từ xưa đến nay, những vị đại đức thân cận thiện hữu mười mấy năm, hai hay ba mươi năm, có khi cả đời không rời khỏi.

Họ học xong rồi thì có thể rời khỏi lão sư, nhưng vì sao họ vẫn không chịu rời khỏi? Đó là làm tấm gương tốt cho đời sau, hầu bên cạnh lão sư, làm trợ giáo cho lão sư, tiếp dẫn các bạn đồng học đến sau.

Đến khi lão sư vãng sanh, viên tịch rồi, họ mới rời khỏi và đi giáo hóa một phương.

Chúng ta xem, từ xưa đến nay, tổ sư đại đức, rất nhiều người làm theo cách này, cũng là thật sự thực hiện lời dạy bảo của Thế Tôn, trừ khi là duyên không đủ, vậy thì không phải bàn. Thế nhưng, đạo nghiệp của chính mình phải thật sự có thành tựu thì mới có thể rời khỏi.

Như thế nào gọi là thành tựu? Trong Phật pháp có một tiêu chuẩn, từ giải môn trí huệ mà nói, bạn có thể phân biệt chân-vọng, tà-chánh, thị-phi, thiện-ác, lợi-hại, xác thực có năng lực nhận biết.

Điều kiện thứ hai, bạn có định công, không bị quấy nhiễu bởi ngoại cảnh, cũng chính là nói không bị dụ hoặc bởi ngoại cảnh, “*ngoài không dính tướng, trong không động tâm*”.

Đầy đủ hai điều kiện này thì mới có thể rời khỏi lão sư; không đầy đủ hai điều kiện này, rời khỏi lão sư thì rất nguy hiểm, bởi vì bên trong bạn có phiền não, bên ngoài có dụ hoặc, bạn chống không lại dụ hoặc, bạn sẽ bị đọa lạc.

Thế nhưng ngày nay sư đạo đã không còn nữa, chúng ta muốn thân cận thiện tri thức, nhưng thế gian này không còn thiện tri thức thì làm thế nào đây?

Nếu như có thể tìm được một vài đạo hữu chí đồng đạo hợp, mọi người có thể cùng nhau học tập, khích lệ lẫn nhau, lấy đại đức xưa làm thiện tri thức.

Tôi giới thiệu cho các vị, lấy A Di Đà Phật làm thiện tri thức. A Di Đà Phật ở đâu vậy? Trong kinh Vô Lượng Thọ, trong Tịnh Độ Ngũ Kinh.

Mỗi ngày đọc tụng, giảng giải, mỗi ngày cùng nhau học tập, như vậy là chúng ta không rời khỏi thiện tri thức.

Tôi ở nơi đây dùng Internet kết duyên với các vị đồng học, đối với mọi người cũng có được một chút lợi ích.

Khoảng cách chúng ta tuy xa nhưng lợi dụng phương tiện khoa học kỹ thuật hiện nay làm cho chúng ta không còn khoảng cách nữa, chúng ta có thể mỗi ngày cùng nhau học tập.

Phải thường xuyên ghi nhớ bốn câu nói mở đầu này ở trong lòng để đề cao cảnh giác. Mỗi người có báo ứng của mỗi người, gia đình có báo ứng của gia đình, xã hội quốc gia cho đến thế giới đều trốn không khỏi định luật này.

Ngày nay xã hội động loạn, thế giới bất an, chúng ta biết là do cộng nghiệp chiêu cảm.

Làm thế nào hóa giải kiếp nạn này? Chỉ cần mọi người giác ngộ, hiểu rõ những chân tướng sự lý này thì kiên quyết quay đầu trở lại, đoạn tất cả ác, tu tất cả thiện, buông bỏ tự tư tự lợi của chính mình, tất cả đều vì xã hội, vì chúng sanh, kiếp nạn này liền được hóa giải. Thiên tai nhân họa đều do ác nghiệp chiêu cảm mà ra.

Từ bỏ ác nghiệp, không những tai nạn do con người làm ra không còn nữa, mà tai họa của thiên nhiên cũng không còn. Vì sao nói tai họa thiên nhiên không còn?

Vì trong kinh Đại Thừa thường nói là “*cảnh tùy tâm chuyển*”. Chỉ khi thấu hiểu sâu sắc thấu đáo đạo lý này thì mọi người mới chịu tin tưởng, mới chịu làm.

Bài văn này được chia thành các phần, đoạn rất rõ ràng, cổ nhân phân thành mấy đoạn lớn. Trong sách Trục Giải được phân làm mười đoạn.

Chúng ta ở đây cùng nhau học tập, chúng ta cũng đem nó phân đoạn, giống như phân khoa phán giáo trong kinh điển.

Tương lai khi chúng tôi giảng đến chỗ nào, tôi sẽ đưa ra từng đoạn nhỏ, nói với các vị rõ ràng, dạn dò minh bạch, để các vị biết rõ đoạn này là nói sự việc gì.

Bốn câu mở đầu là tổng cương lĩnh của toàn kinh, là tổng cương lĩnh của toàn thiên văn chương.

Hôm nay thời gian đã hết, chúng tôi chỉ giảng đến đây.

A Di Đà Phật!

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIÊM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH
Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không
Tập 311

Trong thời loạn thế này, chúng ta đích thực là sống trong sự bất định, nhiều năm lưu lạc.

Trong ký ức của tôi, khi được sáu - bảy tuổi mãi cho đến khi tuổi tác cao như bây giờ, tôi một năm phải đi ở rất nhiều chỗ, năm nào cũng như vậy, là lưu lạc mà.

Cho nên quan niệm cái nhà đối với tôi rất mờ nhạt, mỗi năm lại ở một nơi, thời gian ở lâu nhất đại khái chừng ba-bốn tháng.

Đến tuổi tác cao như vậy mà tôi cũng chưa thể có cách nào ổn định lại để nghỉ ngơi, rất muốn được ổn định trở lại. Chúng ta thường hay nói là điều kiện khách quan không cho phép.

Hiện tại không phải vì bản thân, thật sự là vì chúng sanh khổ nạn, hy vọng giúp đỡ được cho thế giới này hóa giải xung đột, thúc đẩy hòa bình. Đây là công đức số một của người học Phật chúng ta, không phải là bạn thường nói phải tích công lũy đức hay sao?

Trong xã hội hiện tiền này thì công đức số một là cái gì? Chính là biết thúc đẩy cho mọi người chung sống hòa thuận, nhất định không nên phá hỏng, không nên tạo ra tranh chấp bất hòa.

Việc phá hoại tạo ra tranh chấp bất hòa đều là vọng ngữ, lưỡng thiệt, những nhiều thị phi. Đó chính là bạn đã tạo ra sự tranh đấu, tạo ra tai nạn, tội của bạn là rất nặng.

Một câu nói vô tình hay cố ý, cũng làm cho rất nhiều người đều thân tâm bất an, cái tội này thì bạn phải gánh chịu, ở trong cuộc sống thường ngày là phải hết sức chú ý cẩn thận.

Bồ-tát Phổ Hiền dạy chúng ta “lễ kính chư Phật, xưng tán Như Lai, quảng tu cúng dường, sám hối nghiệp chướng”. Bốn cái nguyện này nhất thiết phải học tập, vậy thì bạn mới thật sự là tích công lũy đức.

Ta cung kính người khác, tuyệt không xem nhẹ một ai, nhất định không dám xem thường một người nào, nuôi dưỡng đức hạnh của chính mình, không đối lập với ai. Đời đời kiếp kiếp quá khứ cho dù có hiểm khích, chúng ta trong đời này phải có phương pháp hóa giải, hóa thù thành bạn, biến oán thành thân.

Bạn phải có thể làm được sự chuyển biến, oan gia nên giải không nên kết, giáo huấn của cổ Thánh tiên Hiền, ý nghĩa rất sâu rất rộng.

Xưng tán Như Lai chính là xưng tán chỗ thiện của người khác, người mà chỉ có ác không có thiện thì bạn tìm không ra loại người này.

Nói là chỉ có thiện không có ác, bạn cũng tìm không ra. Con người thì người nào cũng đều không phải là một đời, mà mỗi ngày, bất luận là tư duy, lời nói hành động đều là thiện ác hỗn tạp.

Vậy thì chúng ta tán thán cái thiện của người, không nói lỗi lầm của người, thì phương pháp tu học “xưng tán Như Lai” là ở chỗ này. Quý vị xem Ngài không dùng chư Phật, ngài đổi lại dùng là Như Lai.

Như Lai là gì? Như Lai là tánh đức. Nghĩa là bạn phải tán thán những việc tốt tương ứng với đức hạnh của họ, không phải việc tốt thì một câu cũng không nói. Thiệt Tài Đồng Tử đã làm tấm gương cho ta thấy.

Bạn xem ở trong 53 tham, cũng có người thị hiện ác hạnh. Thắng Nhiệt Bà-la-môn thị hiện ngu si, thị hiện ngu si ở trong tham sân si, Cam Lộ Hỏa Vương thị hiện sân hận, Thiệt Tài Đồng Tử khi đi tham phỏng họ, chỉ có lễ kính không có tán thán.

Việc này nói với ta rằng việc trái nghịch tánh đức thì không nói, bạn từ chỗ này mà hiểu được tuyệt đối không thể bàn nói lỗi lầm của người khác, chỗ sai của người khác.

Nếu như bạn nói thì bạn đang tạo ra tranh chấp, bạn là đang phá hoại hòa bình, bạn tạo tội nghiệp rồi. Giữa con người với nhau không thể hòa thuận, chính là do bạn đã ăn nói lung tung.

Hiện tại cái thế giới này, dân chủ tự do mở cửa, người ta nói hay không, chúng ta không có quyền can dự. Từ bản thân mình mà bắt đầu làm, ít nhất là ta không nói.

Chúng ta hy vọng được Tam Bảo gia trì, hy vọng được thiện thần bảo hộ, để khiến cho sự hành trì của chúng ta có thể mở rộng ảnh hưởng, để cho người khác nhìn thấy có thể học tập.

Người xưa nói trong một trăm người mà có được một người có thể chân thật giác ngộ minh bạch, đừng nói lỗi lầm của tất cả mọi người, trong 100 người chỉ cần có 1 người thì xã hội này sẽ an định, có thể hòa bình.

Hiện tại vì sao mà thiên hạ đại loạn? Vì trong một vạn người khó tìm được một người, chúng ta phải đem những đạo lý chân tướng sự thật này nói cho rõ ràng cho minh bạch, bản thân tôi đã làm được rồi, hy vọng chúng ta ở nơi này, có thể có thêm một số đồng học các vị đứng ra phát tâm làm.

Đây là đề cao đức hạnh của chính mình, cũng là nhân tố cơ bản quan trọng nhất của việc cầu sanh Tịnh Độ, đích thực là lợi mình lợi người, đây mới gọi là tích công lũy đức, học Kinh giáo.

Tốt! Bạn phát tâm thì nhất định được Tam Bảo gia trì, nhất định được thiện thần bảo hộ, nhưng mà vấn đề là bạn phải thật, bạn không phải là giả.

Bạn có thể tự lừa gạt mình, có thể lừa gạt người khác, nhưng không thể lừa gạt Phật Bồ-tát được, lừa gạt quý thần cũng không được.

Đây là cái đạo lý nhất định rồi. Đương nhiên việc học tập máu chốt quan trọng nhất là thầy, bạn phải thân cận thiện tri thức.

Thiện tri thức chân thật là ai vậy? Thích-ca Mâu-ni Phật, A-di-đà Phật mới chân thật là thiện tri thức. Việc này bạn nhất định phải hiểu. Phật Thích-ca, Phật Di-đà ở đâu vậy? Ở trong Kinh Vô Lượng Thọ.

Bạn có thể ngày ngày thân cận Kinh Vô Lượng Thọ, đọc tụng Kinh Vô Lượng Thọ, y giáo phụng hành, thì bạn đã thân cận Phật Thích-ca, Phật Di-đà. Việc này không thể không biết. Không nhất định phải theo bên cạnh họ, theo cạnh họ cũng không có ích gì.

Ở Trung Quốc, người Trung Quốc xưa gọi là học trò tư thực, người thứ nhất là Mạnh Tử, tư thực nghĩa là tự mình cùng học với họ. Họ còn sống hay không? Họ không còn sống.

Thầy không còn tại thế, Thầy không còn thì học Thầy như thế nào? Trước tác của Thầy vẫn còn ở thế gian. Mạnh Tử là người học Khổng Tử, vào lúc đó thì Khổng Tử đã qua đời rồi, sách của Khổng Tử thì còn.

Ngài tìm sách của Khổng Tử, đọc sách của Khổng Tử để học, có chỗ nào còn nghi vấn thì đi tìm học trò của đức Khổng Tử, thỉnh giáo họ giảng giải.

Thầy của Ngài là Khổng Tử, Ngài chân thật đã học thành công, học còn giỏi hơn cả những học trò mà năm xưa đức Khổng Tử dạy khi còn tại thế.

Vị học trò nào cũng không bằng Mạnh Tử, Ngài chân thật đã học thành công. Cho nên bạn xem thấy trong lịch sử, xưng tán đức Khổng Tử là Chí Thánh Tiên sư, xưng Mạnh Tử là Á Thánh.

Đây chính là nói không trực tiếp học với thầy nhưng chân thật là đã học với thầy, đã học thành công. Mạnh Tử đã làm ra cái ví dụ này. Sau này ở bên Trung Quốc, đời đời đều có người thành tựu theo cách như vậy.

Mạnh Tử học Khổng Tử, đó là học Thánh nhân, đại Thánh đại Hiền. Ngoài Ngài ra còn có một người nữa cũng học Khổng Tử, là Tả Khâu Minh.

Tả Khâu Minh đã học Khổng Lão Phu Tử một bộ sách là Xuân Thu, Khổng Tử đã viết sách Xuân Thu (Xuân Thu chính là sách lịch sử mà đức Khổng Tử đã viết).

Tả Khâu Minh chuyên môn học cái này, sau đó làm chú giải cho Xuân Thu. Hiện nay chúng ta đều biết, chú giải đó chính là Tả Truyện trong 13 Kinh.

Kỳ thực học Xuân Thu được thành tựu nhất có được ba người, Tả Khâu Minh là một người. Tả Truyện rồi Công Dương Truyện, Cốc Lương Truyện, trong số ba người này thì đích thực Tả Khâu Minh là giỏi nhất, đây cũng là đã học thành công rồi.

Đại Nho gia Tư Mã Thiên của thời hậu Hán, đây là người viết Sử Ký, đây là bộ chính sử đầu tiên của Trung Quốc. Sử Ký là thông sử.

Tư Mã Thiên đã học ai vậy? Xin nói các vị biết, Tư Mã Thiên là học trò tự thực của Tả Khâu Minh.

Hai người không cùng một thời đại, cách nhau mấy trăm năm, Tư Mã Thiên chuyên môn học về Tả Truyện, đều đã học thành công rồi, đều không phải học trực tiếp với Thầy, Thầy đều là người đã quá vắng.

**Đại Phương Quảng Phật
Hoa Nghiêm Kinh
Phẩm thứ mười một,
Tịnh Hạnh Phẩm
Phần 15**

**Chủ giảng: Lão pháp sư Thích Tịnh Không
Địa điểm: Hương Cảng Phật Đà Giáo Dục Hiệp Hội
Khởi giảng từ ngày mùng Bảy tháng Mười Một năm 2005
Chuyển ngữ: Bửu Quang Tự đệ tử Như Hòa
Giáo duyệt: Đức Phong, Huệ Trang và Minh Tiến**

Trong thời đại hiện tại, mọi người đều biết: Hoàn cảnh sống và hoàn cảnh học tập của chúng ta đều là ác duyên nhiều hơn thiện duyên, nghịch cảnh nhiều hơn thuận cảnh, chênh lệch rất lớn! Xác thực là chưa hề có trong lịch sử!

Trong quá khứ, quyết định chẳng có [tình trạng này]. Vì thế, tu hành trong hiện thời xác thực là chẳng dễ gì thành tựu được! Nhưng nếu có thành tựu, chắc chắn sẽ vượt trội cổ nhân rất nhiều!

Nếu người thời cổ sống trong hoàn cảnh hiện thời, tôi thấy quá nửa cũng bị đào thải! Không chịu nổi sự dục dãi, mê hoặc của xã hội, không chịu nổi sự khảo nghiệm của xã hội. Vì thế, thành tựu khá khó khăn!

Điều quan trọng nhất trong học tập là thân cận thiện hữu. Nếu chẳng tìm thấy thiện tri thức, làm như thế nào? Tìm cổ nhân! Người thời nay tìm không thấy, hãy tìm cổ nhân.

Thầy tôi dạy tôi, hãy nương cậy Ân Quang đại sư làm thầy. Ân Quang đại sư lão nhân gia đã sớm vắng sanh, Văn Sao Toàn Tập còn đó. Mỗi ngày đọc sách của Ngài chính là thân cận lão nhân gia.

Đọc một giờ là thân cận một giờ, đọc hai giờ là thân cận hai giờ. Khi mới học, tốt nhất là mỗi ngày chẳng thể ít hơn hai tiếng đồng hồ.

Đọc mỗi ngày, chẳng thể thiếu sót công khóa một ngày nào! Quý vị theo chắc một vị thiện tri thức, hằng ngày vị thiện tri thức ấy dạy bảo quý vị.

Đọc xong toàn thể Văn Sao, lại đọc từ đầu đến cuối lần nữa. Tối thiểu là phải có cơ sở năm năm, quý vị mới có thể thọ dụng.

Sau đấy, đọc kinh, xem chú giải, hoặc là nghe giảng kinh, mỗi ngày tối thiểu chẳng thể ít hơn hai tiếng đồng hồ. Nếu có thời gian, mỗi ngày nghe kinh bốn tiếng đồng hồ.

Nếu quý vị học theo Ân Quang đại sư thì đối với bộ Ân Quang Đại Sư Văn Sao, đọc Văn Sao hai tiếng đồng hồ, nghe kinh bốn tiếng đồng hồ. Học tập sáu tiếng đồng hồ là được!

Chính mình phải có thể khống chế hoàn cảnh bên ngoài, hãy tận lực xa lìa! Trong ấy, ô nhiễm nghiêm trọng nhất là TV.

Chớ nên xem TV, chớ nên nghe radio, chớ nên xem nhật báo, tạp chí, nhất định phải xa lìa những thứ ấy, quý vị mới có thể đạt được cái tâm thanh tịnh.

Suốt đời phải kiên trì, tôi gần như đã bốn mươi năm cự tuyệt những thứ ấy. Chớ nên tiếp xúc, hề tiếp xúc sẽ loạn, chẳng thể tiếp xúc!

Hằng ngày, những gì được tiếp xúc đều là sách vở của thánh hiền, giống như hằng ngày bầu bạn với cổ thánh tiên hiền, thân cận các Ngài. Nhập cảnh giới của các Ngài, đấy gọi là “vui thú chẳng chán những thứ ấy”, trong ấy, có sự vui sướng thật sự.

Quý vị mới thật sự hiểu ba câu trong phần đầu sách Luận Ngữ, thật sự thấu hiểu. Nếu không, dầu nói thế nào đi nữa, vẫn chẳng có cách nào lãnh hội! *“Học nhi thời tập chi, bất diệc duyệt hồ! Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc lạc hồ! Nhân bất tri nhi bất uấn, bất diệc quân tử hồ!”* (Học rồi thường xuyên tập luyện, cũng chẳng vui sao. Có bạn từ phương xa đến, cũng chẳng vui sao. Người ta chẳng biết đến mà chẳng giận, cũng chẳng phải là bậc quân tử ư).

Chẳng dễ hiểu! Nếu quý vị chiếu theo phương pháp này của tôi để làm, mười năm, [sẽ thấy] ba câu ấy có ý vị. [Hành như vậy] hai mươi năm, ba mươi năm, tôi tin tưởng quý vị sẽ lãnh hội chẳng kém Khổng Tử cho mấy.

Cảnh giới trong câu nói ấy của Phu Tử, quý vị phải huân tập hai, ba mươi năm mới có thể khê nhập, quý vị mới thật sự hiểu rõ niềm vui của Nhan Hồi là ở chỗ nào!

Quay đầu nhìn lại, Thích Ca Mâu Ni Phật và một ngàn hai trăm năm mươi lăm vị thiện hữu vui sướng ở chỗ nào, quý vị sẽ lãnh hội. Trong ấy, có niềm vui chân thật, thuần tịnh, thuần thiện, chẳng có ô nhiễm mảy may! Khéo dùng cái tâm đấy mà!

“Tắc hoạch nhất thiết thắng diệu công đức” (Sẽ đạt được công đức thù thắng nhiệm mầu). *“Thắng diệu công đức”* là gì? Chúng ta chẳng thấy Thanh Lương đại sư trước đó đã chú giải ư? *“Thắng diệu công đức”* là phiền não nhẹ nhàng, trí huệ tăng trưởng.

Cũng có nghĩa là đối với người, đối với sự, đối với vật, đối với pháp thế gian, đối với Phật pháp, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước mỏng dần, mỗi năm một nhạt mỏng hơn.

Nếu quý vị có thể hành mỗi ngày, ngày nào cũng chẳng gián đoạn. Ngày Nguyên Đán đầu năm vẫn làm y hệt, đọc kinh, niệm Phật, cùng nhau học tập, chẳng gián đoạn.

Chẳng nghỉ Tết, chẳng có ngày nghỉ, vì sao? Chuyện này vui sướng! Chẳng đoạn phiền não, sẽ chẳng có sự vui sướng. Đây là chân lạc, quý vị muốn bỏ cũng chẳng thể được!

Phiền não nhẹ nhàng, trí huệ tăng trưởng, tự nhiên là có thể giải quyết hết thầy vấn đề. Đối với nhân quả ba đời, Lý, Sự, tánh, tướng, đều thấy rõ ràng, rành rẽ.

Có nhiều kẻ nói: “Thế gian này tai nạn rất nhiều. Khi quý vị nhập cảnh giới này, có còn hứng chịu tai nạn hay không?” Chẳng hứng chịu!

Vì sao chẳng hứng chịu? Không có ngã tướng, không nhân tướng, không có chúng sanh tướng, không có thọ giả tướng, ai sẽ hứng chịu?

Lúc đó mới gọi là “*liễu sanh tử, thoát tam giới*”. Đúng như kinh Bát Nhã đã dạy: “*Phàm những gì có hình tướng đều là hư vọng*”. Chẳng có mây may vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Đây mới là công đức thắng diệu, khéo dùng cái tâm!

Chúng ta so sánh với Phật, Bồ Tát, chẳng thể sánh bằng! Các Ngài đã hoàn toàn kiến tánh, trí huệ và đức năng sẵn có trong bản tánh đã thấu lộ, chúng ta vẫn chưa có.

Chúng ta chẳng phá vô minh, trí huệ và đức năng trong tự tánh chẳng thể hiện tiền. Nay chúng ta có thể khắc chế chính mình, hoàn toàn cậy vào giáo huấn của Phật, Bồ Tát, tổ sư đại đức.

Đây là một giai đoạn ắt phải trải qua trong tu hành. Chúng ta giống như học trò Tiểu Học, nhất định phải dựa vào thầy, nhất định phải vâng giữ quy củ. Khi nào sẽ tốt nghiệp? Thời gian không nhất định!

Thật sự đoạn phân biệt, chấp trước đối với hết thầy các pháp, sẽ tốt nghiệp. Hễ còn có phân biệt, chấp trước, sẽ chẳng thể tốt nghiệp. Hễ đoạn phân biệt, chấp trước, sẽ đạt tới bờ mé phá vô minh. Chỉ cần đột phá một phẩm vô minh, sẽ tốt nghiệp, sẽ thoát ra, sẽ vượt thoát mười pháp giới. Cảnh giới ấy chính là cảnh giới Hoa Nghiêm.

Vì thế, hiện thời chúng ta học Hoa Nghiêm là học trong phòng học, học trong lục đạo mười pháp giới, lục đạo mười pháp giới chính là “phòng học”. Tốt nghiệp, dẫn mình vào xã hội, rời khỏi nhà trường.

Thoát lìa lục đạo và mười pháp giới giống như đã tốt nghiệp, bước vào xã hội. Phải hiểu đạo lý này! Do vậy, trong giai đoạn hiện tiền, chẳng thể rời khỏi thầy, chẳng thể rời khỏi phòng học.

Nhưng đối với phòng học này, chỉ cần chẳng lia khỏi thầy, phòng học ấy chính là phòng học chánh pháp. Tôi vừa mới nói, bất luận thuận cảnh hay nghịch cảnh, thiện duyên hay ác duyên, đều nâng cao cảnh giới của chính mình.

Ví như trong phần trước tôi có nói: Trong xã hội hiện thời, làm một chuyện tốt, sẽ có rất nhiều kẻ đến gây chướng ngại, có khá nhiều kẻ hủy báng, bịa chuyện sanh sự. Họ dùng đủ mọi phương pháp hữu ý hay vô tình phá hoại, chẳng để cho quý vị thành tựu.

Họ trông mong món lợi nhỏ nhặt, tạo tác vô lượng vô biên tội nghiệp. Người học Phật chúng ta làm như thế nào? Đức Phật dạy chúng ta, hết thầy đều là thuận thọ (順受, thuận theo để chịu đựng) mà thôi!

Hàng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức, thuận theo họ! Có những người nói “tôi chịu không nổi”! Chịu không nổi thì quý vị đã bị đào thải!

Chịu không nổi, cũng phải chịu! Nhất định phải biết tình hình này chẳng khác gì đức Phật đã nói trong kinh. Các đồng học đều niệm kinh Vô Lượng Thọ rất nhuần nhuyễn.

Trong kinh, đức Phật đã nói: “*Tiên nhân bất thiện*” (người đời trước chẳng lành), đấy là thật. Nay kẻ ấy tạo tác hết thầy bất thiện, quý vị hỏi han cha mẹ họ, ông nội họ, tối thiểu là ba đời.

Thời đại của ông bà họ đại khái chẳng chênh lệch lứa tuổi của tôi cho mấy, giáo dục của thánh hiền đã không được coi trọng, chẳng còn học tập nữa. Chỉ cần chẳng học tập, khởi tâm động niệm sẽ đều là ích kỷ.

Trên làm, dưới bắt chước theo. Thế hệ trước đã không tôn trọng giáo dục thánh hiền, thế hệ sau càng chẳng cần phải nói nữa!

Đến thời đại của thế hệ thứ ba, sẽ hoàn toàn chẳng có. Đấy chính là hiện tượng xã hội trong hiện thời. Do vậy, nhất định phải biết, quý vị thầy đức Phật đã nói rất hay: “*Tiên nhân bất thiện, bất thức đạo đức*” (Người đời trước chẳng lành, chẳng biết đạo đức).

Chẳng biết chỗ tốt đẹp và tầm trọng yếu của luân lý đạo đức! Chẳng có ai dạy, không ai nói, làm sao quý vị có thể trách họ cho được?

Chúng tôi từng nghe nói, hiện thời, khắp nơi trên cả thế giới thường có những chuyện này: Con cái giết cha mẹ, thường xuyên có!

Quý vị có thể trách họ hay không? Chẳng thể trách móc họ. Họ đúng là vô tri, chẳng biết tội nghiệp ấy. Hiện thời, họ được giáo dục bởi gì?

Cha mẹ chẳng dạy họ, ai dạy? TV dạy họ, Internet dạy họ. Tại Mỹ, khi xưa tôi ở Mỹ, học sinh lớp Một Tiểu Học của Mỹ đã dùng computer. Vì thế, chúng nó chẳng có sách vở gì.

Lên lớp, thậm chí ngay cả cặp táp cũng chẳng mang theo! Không giống như ở Trung Hoa. Tôi thấy bọn học trò tại Trung Hoa đeo cặp sách khá nặng, chứ ngoại quốc chẳng có. Cái laptop mỏng tanh đem về nhà, suốt buổi tối chẳng ngủ, cuộn mình trong mền cứ xem computer.

Cha mẹ khen ngợi: “Người xem đó! Đứa nhỏ chăm chỉ quá!” Ai biết nó đang xem cái gì? Nội dung trong ấy rất phức tạp, rất dơ bẩn! Trẻ nhỏ hoàn toàn học theo cái xấu! Quý vị có thể trách chúng nó được chăng?

Ở trong nhà, [chúng nó] có thể giết cha mẹ, giết anh em. Trong nhà trường, có thể giết thầy, giết bạn học, thành ra thể thống chi nữa! Vì thế, chúng ta đọc kinh Phật, đọc đến đoạn này, [sẽ thấy] đức Phật dạy chúng ta chớ nên trách móc.

Tiếp đó, trong kinh đức Phật đã nói đến “*tử sanh chi thú*” (hướng theo nẻo sống chết), sau khi đã chết, họ lại có sanh. Do nghiệp lực lôi dẫn, họ sẽ đến thọ sanh trong đường nào? Là thiện đạo hay là ác đạo? Trong kinh luận, đức Phật đã dạy rất rõ ràng, nhưng người thế gian chẳng tin.

Họ không tin, bảo là chẳng có chuyện ấy! Đại chúng bình phàm mê hoặc nhiều, giác ngộ ít. Người hiện thời bụng dạ đầy áp oán khí! Tôi thường nhắc nhở các đồng học: Đối với giáo dục luân lý đạo đức, giáo dục tôn giáo, giáo dục nhân quả, nếu chẳng tận lực đề xướng, tuyên dương, mười năm sau, những chuyện trái nghịch luân thường mỗi ngày sẽ có thể nghe thấy mười hoặc hai mươi lần.

Hiện nay, mỗi tuần chúng ta nghe thấy vài lần. Mười năm sau, tôi dự đoán mỗi ngày có thể nghe mười, hai mươi lần. Hai mươi năm sau, trên thế giới này, mỗi ngày có thể phát sanh một, hai trăm lần. Quý vị nói xem, làm như thế nào đây? Đáng kinh hãi quá! Đấy gọi là “*tận thế*”. Tới khi đó, tâm mỗi người đều là oán hận!

Hiện tại, có mấy vị đồng tu kể với tôi, họ nói con của họ mới tám chín tuổi có một ngày bỗng dưng nói với họ, nói với cha mẹ nó: “Tất cả tài sản của ba má đều là của con, ba má phải biết như vậy đó nghe!” Kể làm cha mẹ đều chết lặng! Cớ sao con biết nói lời ấy?

Ai dạy nó? Tôi chẳng biết có phải là TV hoặc trên Internet có tiết mục khiến cho nó học theo hay không? Con cái kế thừa tài sản của cha mẹ. Những đứa trẻ còn chưa đầy mười tuổi đã mở miệng đòi này đòi nọ.

Đáng sợ ngần ấy! Đối với người học Phật, có lẽ là như trong kinh Phật có nói: Đấy là đòi nợ, làm như thế nào đây? Trả lại cho nó. Vì thế, đức Phật dạy chúng ta: “*Oan gia nghi giải, bất nghi kết*” (Oan gia hãy nên cởi gỡ, đừng nên kết buộc).

Dẫu kẻ khác hủy báng, chướng ngại, thậm chí hãm hại, chúng ta hết thầy đều thuận theo để chịu đựng mà thôi, quyết chớ nên có cái tâm oán hận, quyết định chớ nên có tâm báo thù. Có thể khuyên thì sẽ khuyên hóa họ.

Chẳng thể khuyên, bèn để mặc họ. Nhất định là phải dùng đức hạnh của chính mình để cảm hóa. Cổ thánh tiên hiền đã nói: *“Bị thua thiệt là phước”*, phước ở chỗ nào? Chẳng kết oán cừu cùng kẻ khác, sẽ chẳng chuốc lấy đời đời kiếp kiếp oan oan tương báo trong tương lai.

Quý vị nói xem: Có phải là phước hay không? Phải biết nhẫn nhục, nhịn nhường, phải biết chịu thua thiệt. Trong xã hội hiện tại, nếu chẳng chịu thua thiệt, chắc chắn là oan oan tương báo.

Oan oan tương báo chẳng hết, chẳng xong, đời đời kiếp kiếp đôi bên đều đau khổ. Sai mất rồi! Những chuyện này, nếu chẳng phải do đức Phật đã dạy trong kinh điển như vậy, chúng ta làm sao có thể biết được?

Nhưng giáo huấn trong kinh điển cao vời vợi, chúng ta phải huân tu một thời gian dài mới có thể thật sự ngộ ra: “Đức Phật nói hay quá, có lý! Hãy nên y giáo phụng hành”. Do vậy, giáo dục nhân quả trọng yếu lắm!

Chuyện thế gian, bất luận chuyện lớn hay chuyện nhỏ, đều chẳng có cách nào tách rời nhân quả, thầy đều có mối quan hệ nhân quả, nhất định phải biết điều này! Trong kinh, đức Phật đã dạy chúng ta: Trong loài người, có rất nhiều kẻ có thể lực sang cả, làm quốc vương, làm Tổng Thống.

Đấy là quả báo, họ có vận mạng tốt đẹp như vậy! Quả báo do đâu mà có? Trong kinh, đức Phật đã dạy: Đó là do trong đời quá khứ, đã gieo thiện nhân *“lễ kính Tam Bảo, hộ trì Tam Bảo”*. Tam Bảo có công đức chẳng thể nghĩ bàn, giáo hóa người, trời, công đức ấy quá to lớn!

Người ấy có thể cung kính hộ trì, cho nên quả báo là quốc vương, đại thần, là bậc trưởng giả giàu có, quyền thế. Đức Phật dạy: Phát tài lớn là do bố thí mà ra. Người sống lâu, khỏe mạnh là do trì giới mà có.

Chẳng sát sanh, chẳng trộm cắp, chẳng tà dâm, đều đạt được đại phước. Tướng mạo tốt đẹp, đoan chánh là do Nhẫn Nhục mà có.

Trong đời quá khứ đã tạo cái nhân gì, trong đời này, quý vị nhất định sẽ chịu quả báo như thế đó. Nghiệp nhân quả báo chẳng sai suyền mây may!

Bởi lẽ, trong xã hội hiện thời, vì mọi người luôn nghĩ Phật pháp và tôn giáo là mê tín, bán tín bán nghi, chẳng mong thấu hiểu sâu xa, đương nhiên là họ sẽ chẳng thể phụng hành. Chẳng hiểu, chẳng hành, thấp hương, lạy Phật, không đạt được quả báo, do vậy, sẽ là như thế nào? Mê tín, đúng là mê tín.

Phật pháp bị oan uổng! Trong cuộc sống hằng ngày, xử sự, đãi người tiếp vật, luôn tùy thuận phiền não tập khí của chính mình. Nói cách khác, cuộc sống hằng ngày do tham, sân, si, mạn làm chủ, họ đã tạo bao nhiêu nghiệp?

Chẳng cần nói đến tạo tác, đây là đã có hành vi; [dầu] chẳng có hành vi, [hề] khởi tâm động niệm, sẽ đều có quả báo, hưởng hồ do hành vi nơi thân và miệng, lẽ nào chẳng cảm quả báo? Những chuyện này đều bày ra ngay trước mắt chúng ta, chúng ta đã thấy, nghe, tiếp xúc.

Nhưng điều quan trọng nhất, xã hội là một mặt gương, sau khi ta trông thấy, phải ngay lập tức quay lại, hồi quang phản chiếu, ta có [những lỗi làm, sai trái ấy] hay không? Đây mới là trọng yếu!

Nếu ta có, hãy ngẫm xem có cần phải sửa lỗi đổi mới hay không? Nếu chẳng thay đổi, quyết định chẳng trốn khỏi luân hồi! Chẳng thoát khỏi luân hồi, chắc chắn có phần trong tam đồ, tam đồ quá khổ!

Pháp sư Oánh Kha đời Tống biết nỗi khổ tam đồ, nên mới khẳng khẳng một mực niệm Phật, vãng sanh Tịnh Độ. Từ Vãng Sanh Truyện và Tịnh Độ Thánh Hiền Lục, chúng ta thấy có khá nhiều người niệm Phật vãng sanh.

Quý vị hãy xem, nguyên nhân gì giúp cho họ thành tựu? Đều là do biết tam đồ khổ, chính mình biết đã tạo nghiệp nhân tam đồ, nếu chẳng vãng sanh, chắc chắn chẳng thoát khỏi ba ác đạo, [vì thế] mới dũng mãnh, tinh tấn, mới thật sự là buông xuống vạn duyên, cho nên thành công!

Sự nghiệp trong thế gian dầu thù thắng đến mấy đi nữa, chỉ cần chẳng thể buông xuống, chắc chắn sẽ chướng ngại vãng sanh. Ngay cả vãng sanh mà còn bị chướng ngại, những hạnh môn khác chẳng cần phải nói nữa! Vì thế, nếu chính mình muốn thật sự thành tựu, không buông xuống thì làm sao được?

Vào thời cổ, trong Phật môn có câu ngạn ngữ: “Giữa người xuất gia với nhau, nếu quý vị muốn hại kẻ nào, hãy mời kẻ ấy làm Trụ Trì, hoặc mời làm Đương Gia”. Lời này có nghĩa là gì? Người ấy chẳng thể liễu sanh tử, chẳng thoát khỏi luân hồi. Quản sự quá nhiều, tâm chẳng thanh tịnh.

Nếu người ấy là một vị Trụ Trì tốt, là một vị Đương Gia tốt, thành tựu không ít người vãng sanh, niệm Phật thành tựu, người ấy có phước báo. Như trong phần trước đã nói, đời sau, nếu người ấy tham luyện phước báo nhân thiên, người ấy sẽ làm quốc vương, đại thần, đời sau sẽ đạt được quả báo ấy.

Không nhất định là mang thân phận xuất gia, hay thân phận tại gia, sẽ luôn hộ trì Phật pháp, hoằng pháp lợi sanh, người ấy mới có thể đạt được quả báo ấy.

Chúng ta phải tin tưởng điều này. Trung Hoa hay ngoại quốc đều chẳng có ngoại lệ. Người tu hạnh môn ấy rất nhiều, cõi này, phương khác, đại quốc vương, tiểu quốc vương rất đông, đến các nơi để thọ quả báo. Đây là Dị Thục Quả như chúng tôi đã nói trong phần trước!

Nhưng là người thật sự tu hành, [đối với người ấy], nghịch cảnh hay thuận cảnh đều là Tăng Thượng Duyên, như như bất động, không bị hoàn cảnh bên ngoài xoay chuyển, đó là “*khéo dùng cái tâm*”.

Lúc mới học, phàm là những gì có thể ảnh hưởng chúng ta, người hay sự, hay vật, chính mình phải biết xa lìa, phải biết thân cận thiện hữu. “*Thiện hữu*” là nhất định phải đọc kinh Phật mỗi ngày. Hiện thời, tôi giảng kinh cũng rất thuận tiện, chúng tôi đều chế thành DVD, quý vị có thể nghe kinh mỗi ngày!

Nghe kinh không nhất định phải nghe rất nhiều loại. Cổ nhân đề xướng hết sức hữu lý: “*Thâm nhập một môn, huân tu lâu dài*”. Ví như nghe kinh Vô Lượng Thọ, nghe từng lượt một. Nghe xong một lượt, lại nghe lượt khác.

Trăm lần, ngàn lần, vạn lần, quý vị sẽ khai ngộ. Một ngộ, hết thầy ngộ, một kinh thông, hết thầy các kinh đều thông. Đạt được một pháp môn, hết thầy các pháp môn khác đều chứng đắc.

Kinh Hoa Nghiêm nói: Một chính là hết thầy, hết thầy chính là một, một và nhiều chẳng hai! Đây là lời thật, chẳng giả! Điều khó có là quý vị tin tưởng, quý vị mới thật sự đạt được lợi ích.

Nếu quý vị chẳng tin, quý vị mong học rộng nghe nhiều, thứ gì cũng đều học. “*Thứ gì cũng đều học*” là học loạn, học quá nhiều, chẳng thể tập trung ý chí và tinh thần. Như vậy thì những gì quý vị đạt được sẽ là da lông (bề ngoài) của Phật pháp, những gì quý vị học được sẽ là Phật học thường thức, chẳng có mấy may liên can đến tâm tánh!

Môn học vấn tâm tánh lãnh hội từ nơi đâu? Chính là phiền não nhẹ nhàng, trí huệ tăng trưởng, thấu hiểu từ chỗ ấy. Bản thân quý vị hãy ngắm xem: Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta so sánh giữa năm nay và năm ngoái, có phải là nhẹ hơn năm trước đôi chút hay chẳng?

Nhìn từ chỗ này, quý vị sẽ thấy được. Năm nay có phải là có một chút trí huệ nhiều hơn năm trước hay không? “*Có trí huệ*” là nhìn người, nhìn sự, nhìn vật thấy rõ ràng, khi xử lý mọi chuyện rất bình tĩnh, chẳng xung động, chẳng phần nộ, mà cũng chẳng tham ái. Đây là có tiến bộ.

Mỗi năm một tiến bộ hơn, ba mươi năm, bốn mươi năm, khẳng định sẽ khế nhập cảnh giới. Khế nhập cảnh giới cạn hay sâu mỗi người mỗi khác, tùy thuộc quý vị buông xuống nhiều hay ít.

Quý vị buông xuống càng nhiều, sẽ khế nhập càng sâu, càng rộng. Buông xuống chẳng nhiều cho mấy, sẽ khế nhập nông cạn. Đạo lý là như thế đó. Dùng phương pháp này để khám nghiệm công phu của chính mình, sẽ chẳng sai lầm tí nào!

Tịnh Độ Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa
Tập 40
Chủ giảng: Tịnh Không pháp sư
Chuyên ngữ: Từ Hà
Biên tập: Bình Minh
Giảng ngày 15 tháng 05 năm 2010
Tại Tịnh Tông Học Viện Úc Châu

Trong Đại thừa giáo dạy chúng ta rằng, cõi trời có 28 tầng trời, đều rất thù thắng. Phước báo của cõi trời cõi nhân gian chúng ta không thể so sánh được, họ thọ mạng lâu.

Người Trung Quốc chúng ta nói, người Ấn Độ gọi là trời Đao Lợi, người Trung Quốc gọi là Ngọc Hoàng Đại Đế, ở trời Dục giới, đừng nói những điều thù thắng khác, chỉ nói về thọ mạng. Trời Đao Lợi và chúng ta ở đây có thời gian khác nhau, cõi nhân gian 100 năm, bằng trời Đao Lợi 1 ngày, thọ mạng của cõi trời Đao Lợi là bao nhiêu?

Thời gian của họ ở đó, một năm cũng là 360 ngày, đứng về mặt chu vi tròn mà nói, một vòng tròn có 360 độ, 1 năm là 360 ngày, một ngày của họ bằng 100 năm của cõi nhân gian chúng ta, một năm của họ bằng 3 vạn 6 ngàn năm của chúng ta, thọ mạng của họ là 1000 tuổi, phước báo lớn !

Càng lên trên thì thọ mạng càng cao hơn, một ngày ở cõi trời Dạ Ma, bằng cõi nhân gian của chúng ta 200 năm, thọ mạng của họ là 2000 tuổi.

Bồ tát Di Lạc ở cõi trời thứ tư, cõi trời Đâu Suất, một ngày của cõi trời Đâu Suất bằng 400 năm của cõi nhân gian, thọ mạng của họ 4000 tuổi.

Cho nên Bồ tát Di Lạc ở cõi trời Đâu Suất thọ mạng hết, mới đến thế giới này để thành Phật, đức Phật Thích Ca nói cho chúng ta biết như vậy.

Bây giờ chúng ta tính thử xem còn bao lâu nữa? còn 56 ức 7 ngàn vạn năm sau, Bồ tát Di Lạc sẽ đến thế giới của chúng ta. Thế giới của chúng ta có hủy diệt hay không? Không. Thế giới này có tai nạn lớn hơn nữa thì cũng không hủy diệt được, tương lai Bồ tát Di Lạc còn đến đây thành Phật mà.

Cho nên ý niệm làm chủ tất cả, điều này là có thật. Tôi thấy những bài báo cáo này của các nhà khoa học, Giải Độc Mạt Thế Dự Ngôn, trong đó nói rất có lý, cho nên hiểu được lý này rồi, thì tai nạn có hiện tiền cũng không sợ, biết được phương pháp hóa giải, chuyển lại tâm niệm là hóa giải được, nhưng phải cần ý thức tập thể mới có được hiệu quả.

Ý thức tập thể, chúng ta kêu tất cả mọi người trên thế giới này hồi tâm hướng thiện, điều này không làm được, họ không tin, họ nói đó là tôn giáo, là mê tín.

Thế phải làm sao đây? Chúng ta tìm đến những người tin tôn giáo, những người mê tín này, những người mê tín này đoạn ác tu thiện, chúng ta thay đổi thì họ cũng có lợi vậy.

Tuy họ có lợi đó nhưng họ vẫn xem thường chúng ta, chúng ta không nên để ý, không nên để trong lòng.

Tóm lại cứu người, cứu mình đó là việc tốt, tuy phải chịu đựng sự sỉ nhục rất nhiều, nhưng đó là tiêu nghiệp chướng cho chúng ta, có gì là không tốt đâu!

Cho nên người học Đại thừa kinh giáo, mấy năm gần đây tôi thường nói, Đức Phật nói cho chúng ta biết thế gian này, giờ giờ là giờ tốt, ngày ngày là ngày tốt, tôi tiếp theo hai câu, người người là người tốt, việc việc là việc hay.

Như thế thì chúng ta sống trên thế gian này sẽ vui sướng biết bao, hạnh phúc biết bao.

Tôi cảm thấy thế gian này rất đẹp, không có người ác, họ làm ác là do nhất thời hồ đồ, mê mất đi tự tánh, bồng tánh bồng thiện, chúng ta tin bồng tánh của họ là thiện, “nhân chi sơ, tánh bồng thiện”.

Họ bất thiện là vì họ không có được sự giáo dục tốt, họ học điều xấu, xã hội ngày nay học điều xấu rất dễ dàng, có rất nhiều thầy giáo dạy bạn học điều xấu.

Thầy giáo đầu tiên chính là Ti vi, ngày nay thầy giáo Internet còn lợi hại hơn thầy Ti vi nhiều, nó đã dạy bạn đó!

Ngày nào bạn cũng học với nó, chẳng có ngày nào là không thân cận nó, bạn có thể không học điều xấu được chẳng? Đó là chuyện không thể. Ngay cả chư Phật Bồ tát mà học với nó, tôi tin rằng cũng sẽ học điều xấu.

Cho nên chúng ta chỉ có duy nhất một phương pháp, tôi chẳng thể hạn chế Ti vi của bạn không chiếu, nhưng tôi có quyền không coi.

Đạo tràng của chúng ta, có không ít những gia đình học Phật, trong nhà không có Ti vi, có Ti vi nhưng không bắt được sóng, vì không có ăng ten, họ đã mở đĩa giảng của chúng tôi.

Hàng ngày chúng ta tiếp xúc là chư Phật Bồ tát, hàng ngày tiếp xúc là sự dạy dỗ của thánh hiền, chúng ta gián đoạn với những tin tức bên ngoài.

Tôi đã hơn 40 năm, gần 50 năm rồi, không xem Ti vi, không nghe đài, không đọc báo, không đọc tạp chí, cho nên nhiều người nói về tai nạn, đến hỏi tôi, tôi nói không có, mỗi ngày thiên hạ đều thái bình, cuộc sống rất tốt, không hề có việc gì phải lo lắng cả.

Đó chẳng phải là vấn đề của tâm sao, bạn chịu buông bỏ, thì chẳng có chuyện gì, buông bỏ Ti vi, buông bỏ đài, tất cả mọi môi giới đều buông bỏ, buông bỏ báo, buông bỏ tạp chí, thậm chí ngay cả sách cũng buông bỏ.

Nhà sách hiện nay không giống như nhà sách ngày xưa, nhà sách 60 năm trước, bạn bước vào có khí phách của sách, từ trường rất tốt, bạn bước vào thư viện, bước vào nhà sách, tâm bạn an định, cảm giác rất hay.

Ngày nay thì không, ngày nay bước vào nhà sách từ trường ở đó không tốt. Nguyên nhân vì sao vậy?

Vì nội dung những cuốn sách trên kệ không tốt. Khi tôi còn trẻ tôi rất thích đến các nhà sách, đi đến thư viện, bây giờ thì không đi nữa, bây giờ chỗ tôi ở, trong phòng để toàn là kinh sách, kinh sách của Phật giáo, những kinh sách của tôn giáo khác tôi cũng sưu tập, sách của Trung Quốc, Tứ Khố Toàn Thư, Tứ Khố Hội Yếu, tôi chỉ để những loại sách này, những loại sách này từ trường rất tốt.

Xã hội ngày nay người tốt ít, không tìm được người bạn tốt, chúng ta làm bạn với các bậc cổ nhân, làm bạn với chư Phật Bồ tát, hay! Họ vĩnh viễn không thay đổi. Từ đó cho thấy, hạnh phúc hay tai nạn đều do chính bản thân mình lựa chọn mà thôi.

Bạn đừng trách người khác, trách người khác là sai, do mình lựa chọn thôi. Cuộc đời này bạn chọn hạnh phúc mỹ mãn, thì thật sự bạn sẽ có một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, nếu bạn chọn những điều thập ác, sát đạo dâm vọng, bạn chọn những thứ này, thì cuộc sống của bạn sẽ phải chịu tai nạn dập vùi.

Cho nên tôi thấy rất nhiều dự ngôn rồi, tôi không hề cảm thấy lạ lùng chút nào, tôi biết được rất nhiều tai nạn vì sao nó có, vì sao lại có tai nạn, tôi cũng biết được phương pháp hóa giải, chẳng phải việc khó!

Tịnh Độ Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa
Tập 360
Chủ giảng: Tịnh Không Pháp Sư
Chuyển ngữ: Hạnh Chơn
Biên tập: Minh Tâm
Thời gian: 04.04.2011
Địa điểm: Tịnh Tông Học Viện _Úc Châu

Phật pháp dùng sáu chữ để tổng kết toàn thể vũ trụ. Tánh và tướng. Tánh là thể, tướng là hiện tượng. Lý và sự. Thấu hiểu muôn sự muôn pháp. Thấu hiểu tướng, cũng thấu hiểu đạo lý.

Trong này nhân quả rất phức tạp, nhưng đều biết hết, đều hiểu hết. Trồng thiện nhân được thiện quả.

Chẳng những chúng ta không làm điều bất thiện, mà đến ý niệm bất thiện cũng không có. Tâm địa thanh lương tự tại, lục căn tiếp xúc với cảnh giới lục trần, chỉ sanh trí huệ không sanh phiền não.

Đây chính là những điều thầy Phương nói, hường thụ cao nhất của đời người. Nên không tin thì không còn cách nào khác, đó thật gọi là đại phiền não, chứ không phải tiểu phiền não.

Trí huệ, phương pháp, kinh nghiệm mấy ngàn năm của thánh hiền đều tổng kết ở trong điển tịch này.

Nếu tin tưởng học tập, không phải tất cả đều trở thành của chính mình sao? Không tin, không cần nó thì thật là kiến văn hẹp hòi, những điều biết được quá ít, không có kinh nghiệm.

Toàn dựa vào kinh nghiệm nhân sinh của mình thì sống 60 năm, chỉ có 60 năm kinh nghiệm. Còn sống 80 năm thì chỉ có 80 năm kinh nghiệm. Cổ nhân đọc những cuốn sách thánh hiền này là kinh nghiệm mấy ngàn năm, chúng ta làm sao có thể sánh được!

Kinh Phật bao trùm biến pháp giới hư không giới, không phải cục bộ. Hạn chế của các giới khoa học, thực tế nói hiện nay xem ra có thể nói rằng, nó giới hạn trong một đại thiên thể giới. Bên ngoài đại thiên thể giới họ không tìm thấy, như vậy cũng rất tuyệt rồi.

Chỉ sợ là chưa đến một đại thiên thể giới. Vì sao vậy? Một đại thiên thể giới là mười ức hệ ngân hà. Khoa học hiện nay đến một hệ ngân hà vẫn chưa thấu triệt, huống gì là mười ức hệ ngân hà. Đây là đơn vị nhỏ nhất trong Phật giáo.

Đến thế giới Hoa Tạng, như vậy thì bao nhiêu hệ ngân hà. Vô lượng vô biên vô số vô tận. Quý vị nói lãnh vực mà học được lớn bao, bao hàm tất cả, dung chứa tất cả những thứ trong đại thiên thể giới.

Trong kinh Phật thường dùng không thể nghĩ bàn để hình dung. Nên lòng tin là mẹ công đức của nguồn gốc chánh đạo, trường dưỡng tất cả thiện căn, không tin không được. Không tin thì điều gì cũng không học được.

Nếu tin vào tự tư tự lợi, tin vào danh văn lợi dưỡng, tin những điều này, tin thất tinh ngũ dục. Như vậy là hoàn toàn đang tạo nghiệp. Tin cạnh tranh, không tin khiêm nhường. Đức Phật dạy chúng ta nhẫn nhường thì nhất định không có tranh giành.

Nên học Phật nghĩa là phải học nhường. Nhường có chịu thiệt chẳng? Không. Càng nhường càng nhiều, càng xả thì càng nhiều. 60 năm kinh nghiệm của tôi rất phong phú, quý vị cần, tôi cho quý vị hết, nhưng khoảng một hai năm sau, những thứ tôi được còn nhiều hơn những điều tôi đã xả bỏ.

Trong kinh điển nói không sai chút nào, của cải càng bố thí càng nhiều. Phương pháp tu học, tôi giới thiệu cho mọi người, đây là pháp bố thí. Pháp bố thí làm tăng trưởng thông minh trí huệ, mỗi năm cảnh giới không giống nhau.

Tôi nghe nói nhiều người có lưu giữ các băng đĩa thu âm, ghi âm bài giảng của tôi. Quý vị xem tôi giảng mười năm trước, 20 năm trước và hiện nay khác nhau rất nhiều. 20 năm trước tôi giảng kinh Vô Lượng Thọ, bắt đầu giảng từ đầu, hết bao nhiêu thời gian? Hơn 100 tiếng.

Bây giờ quý vị xem, hai ba mươi năm sau, lần này tôi giảng kinh Vô Lượng Thọ thời gian gấp mười lần, ít nhất là 1200 tiếng. Như vậy thì làm sao giống nhau được? Trí tuệ, kiến giải mỗi năm không tương đồng, vì thế mà rất an vui.

Vô úy bố thí đạt được sức khoẻ trường thọ. Giảng kinh dạy học, ba loại bố thí này có thể hoàn thành cùng một lúc. Nên hiện nay chúng ta thật sự lãnh hội được. Trong thế gian người thật sự thông minh, họ chọn ngành nghề, nghề tốt nhất chính là dạy học làm giáo viên là tốt nhất.

Tôi không thích làm hiệu trưởng, làm hiệu trưởng phải lo lắng, có nghiệp vụ hành chánh. Làm giáo viên được tự tại, lương bổng tuy không cao nhưng cuộc sống cũng tạm được.

Cuộc sống càng đơn giản thì đối với thân tâm mình càng mạnh khoẻ. Cuộc đời Đức Thế Tôn ngày ăn một bữa, nhưng vẫn trường thọ mạnh khoẻ. Hiện nay tôi không ăn tối, cơm sáng và trưa đều ăn rất ít, cũng không ăn vặt.

Hàng ngày không có điều gì lo lắng, mỗi ngày đọc kinh, đọc sách, để dành bốn tiếng để chia sẻ cùng mọi người. Mỗi ngày đọc sách khoảng bốn tiếng, thêm bốn tiếng chia sẻ, an vui biết bao!

Các bạn đồng tu ở các nơi đến tham vấn, như trong Luận Ngữ nói, “có bằng hữu ở phương xa đến, như vậy mà không vui sao”. Học mà được thực hành thì có gì vui hơn nữa. Cuộc sống của tôi chính là học mà được thực hành nên không có gì vui hơn việc này. Đây là cuộc sống của thần tiên.

Mọi người thường tiếp xúc tôi đều rất hâm mộ, nên tôi vô cùng cảm ơn thầy, nếu không phải thầy dạy tôi, không phải thầy chỉ điểm con đường này, ngành nghề này thì tôi không sao có được cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn như thế, không đạt được.

Chọn ngành nghề này là Chương Gia đại chọn cho tôi. Lúc đó tôi sống một mình ở Đài Loan, không có gì lo lắng về sau. Có thể buông bỏ vạn duyên, chuyên tâm học kinh giáo. Cuộc sống khổ cực có thể bồi dưỡng nên đạo tâm, đạo tâm kiên cố. Đối với thế xuất thế gian, không có chút ý niệm tham luyến nào.

Vì sao vậy? Nên biết “phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng”, “nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh”. Thiên tai đối với tôi không hề ảnh hưởng nhưng ảnh hưởng đến những người khác. Hoá giải thiên tai chỉ có niệm Phật. Tu các pháp môn khác sẽ không kịp, cần phải có thời gian.

Pháp môn niệm Phật vô cùng thù thắng. Nên đặc biệt chọn ra bộ kinh này để chia sẻ với mọi người, giúp mọi người phá mê khai ngộ, đoạn mê sanh tín.

Quý vị thật tin, thật phát nguyện thì vấn đề của quý vị đều được giải quyết, giải quyết một cách thù thắng là đến thế giới Cực Lạc làm Phật.

Đến thế giới Cực Lạc là thật không phải giả. Đến đó mỗi ngày cùng ở với các vị đẳng giác Bồ Tát, không như chúng ta hiện nay đọc kinh điển, chúng ta ở cùng với họ, là trong kinh điển.

Còn đến thế giới Cực Lạc, không phải kinh Phật, chúng ta cùng ở là người thật. Chư đại Bồ Tát ngày ngày ở cùng với họ.

Quý vị nghĩ xem tự tại biết bao, hoan hỷ biết bao! Trong kinh này Đức Thế Tôn giới thiệu rất tường tận. Đây là hướng dẫn quảng cáo thế giới tây phương Cực Lạc. Chúng ta xem tiếp ở dưới.

Thứ hai là giải đãi, đây cũng là điều rất phiền phức. Biết bao nhiêu người học tập nhưng không thể thành tựu đều do giải đãi. Nên trong chùa thời xưa, hiện nay không có, thời xưa mọi người cùng nhau học tập, đều theo chúng, nương chúng, không thể biếng nhác. Thời khóa có quy định, 3 giờ sáng mọi người cùng thức dậy, 3 giờ thức dậy là tiêu chuẩn thông thường.

Ngày xưa khi tôi từ bỏ công việc, vẫn chưa xuất gia, ở nhà tranh với Sám Vân pháp sư, nhà tranh không có đèn điện, điện nước đều không có, nhà ở trên núi. Buổi tối thắp đèn dầu, thắp đèn dầu như thời kỳ kháng chiến vậy.

Dùng đèn cò và tim đèn. Một sợi tim đèn, ánh sáng đó giống như hạt đậu vậy, ánh sáng rất nhỏ. Nói cách khác, trong phòng ánh sáng đó chỉ soi đủ để thấy vách tường.

Buổi tối mấy giờ đi ngủ? 8 giờ đi ngủ, nhưng 2 giờ sáng đã thức dậy rồi. Thức dậy, trong Phật đường nhỏ chỉ có hai cây đèn sáp.

Công phu khuya quy định lạy Phật 300 lạy. Rất tốt! Thế dục đấy! Tôi ở trên núi như vậy hơn năm tháng, lạy mười mấy vạn lạy. Một ngày 800 lạy.

Sáng sớm 300 lạy, trưa ăn cơm trưa xong đi kinh hành, sau đó lạy Phật 200 lạy. Buổi tối 300 lạy. Bài tập mỗi ngày là lạy Phật 800 lạy, thời gian mọi người cùng nhau tụng niệm không nhiều, suốt ngày nhiều nhất chỉ hơn một tiếng đồng hồ, là thời khóa đơn giản vào buổi tối.

Lạy Phật thì mỗi người tự lạy riêng, không yêu cầu mọi người tập trung, vì tình trạng sức khỏe của mỗi người không giống nhau. Có người lạy nhanh, có người lạy chậm.

Ngoài công việc này ra, tôi ở trong nhà tranh còn chăm sóc sinh hoạt cho năm người. Ba người xuất gia, Chu Kính cư sĩ và thêm tôi nữa là năm. Chúng tôi năm người ở nhà tranh. Lúc đó tôi nhỏ nhất, 30 tuổi.

Nên việc trong nhà bếp và dọn dẹp toàn bộ trong ngoài nhà tranh đều là tôi làm. Tôi còn trồng rau, vì nấu bếp lò không cần chặt củi. Muốn đi lượm củi đốt thì trên núi cành cây rớt xuống rất nhiều. Trên núi này có dòng suối, gánh nước rất khổ.

Chúng tôi nghĩ cách chặt cây tre, sau đó đục thùng mắt tre, rồi ống này nối ống kia, làm giống như nước máy vậy, nó đã chảy xuống, rất tốt, dùng nước rất dễ dàng. Một ống nước như vậy, tre nối thành ống nước, thường bị thú rừng phá hư, chúng nhảy qua nhảy lại đã làm gãy ống nước. Nên một hai ngày phải lên núi kiểm tra rồi nối lại. Trên núi có thú rừng.

Trong đời tôi, khi chưa xuất gia đã sống nửa năm đời sống của người xuất gia, rất có ích, cuộc sống chân thật đơn giản. Trên núi thanh tịnh, không có âm thanh. Người xung quanh, cách người trong thôn ít nhất là ba dặm đường, nên không nghe được âm thanh, thật sự gọi là thanh tu.

Nửa năm sau, Sám Vân Pháp sư khuyến khích tôi học giảng. Thầy nói tôi rất thích hợp dạy học, nên đến Đài Trung thân cận Thầy Lý. Thầy Lý vừa mới mở lớp bồi dưỡng nhân tài giảng kinh, là lớp học kinh Liên Xã ở Đài Trung. Lớp này hơn 20 người.

Tôi đến Đài Trung tham dự lớp này và như vậy tôi đã đi vào con đường học kinh giáo. Tham dự lớp này là đề nghị của Sám Vân pháp sư. Trên thực tế thầy Lý là người khuyến khích tôi nhiều nhất. Muốn học nhưng không dám, học những điều này quá khó những thứ này làm sao chúng tôi có thể học được.

Thầy đã dùng phương tiện thiện xảo nói với tôi: Khi lớp vào học anh nên đến đó xem thử. Tôi nói: Được! Đi tham quan và ngồi hàng sau cùng. Khi nghe xong tiết học này, tôi nói với Thầy: Được! Tôi có thể tham dự lớp này. Thì ra lớp này khoảng hai phần ba học sinh, trình độ quốc văn không như tôi, lòng tin tôi đã khởi lên đầy đủ.

Lớp học này của thầy đã mở hai năm, huấn luyện khoảng 20 người có thể giảng kinh. Liên Xã Đài Trung ở bắc bộ Đài Bắc, có hai mươi mấy cơ cấu chi nhánh.

Họ có lớp niệm Phật, học sinh chúng tôi luân lưu đến các cơ cấu đó để giảng kinh, một tháng một lần. Nhiều năm như vậy không ngừng, việc này phải luyện tập.

Giảng kinh không thể gián đoạn, tốt nhất là mỗi ngày đều giảng, như vậy sẽ không giải đãi. Ngày ngày giảng, mỗi ngày đều có thính chúng.

Nếu không siêng năng chuẩn bị, dự bị bài giảng thì lên bục giảng không giảng được. Thính chúng đốc thúc chúng ta, nhất định phải nỗ lực chuẩn bị.

Mới đầu học giảng kinh thì giảng một tiếng, đại khái là dùng kinh nghiệm của mình, cần dùng 40 tiếng đồng hồ để chuẩn bị, nhưng lên bục giảng chỉ giảng được một tiếng. Tôi tiên bộ rất nhanh, một năm sau tôi lên bục giảng giảng khoảng hai tiếng thì có khoảng ba tiếng chuẩn bị là đủ.

Giảng năm sáu năm sau, một ngày chuẩn bị tám tiếng là có thể giảng đến một tuần. Ngày càng nhẹ nhàng thoải mái, nhưng nhẹ nhàng thoải mái thì dễ dàng giải đãi. Như vậy phải làm sao? Giảng đại kinh, giảng sâu hơn. Vì thế phải cần thời gian dài hơn để chuẩn bị.

Hiện nay tôi giảng kinh, mỗi ngày tôi đọc bốn tiếng. Nhưng những thứ tôi đọc trong bốn tiếng đó, có thể giảng một tuần. Một ngày bốn tiếng đã có hiệu quả tốt như vậy.

Phải có thời gian tiếp khách. Kinh, nhất định không thể gián đoạn, ngày ngày cần phải học, ngày ngày cần đọc.

Tập thành thói quen thì học không chán, dạy không mệt. Điều này Khổng Lão phu tử đã nói như thế. Người làm công tác giáo dục phải thực hiện được hai câu này. Niềm vui ở trong đó, thật an vui!

Khi còn trẻ đích thực thể lực tốt, tinh thần tốt. Có khi đọc kinh đọc đến trời sáng mà không hề biết, thời gian sao lại qua nhanh như vậy, mới một chút đã sáng rồi. Như việc này vậy, trong một tháng ít nhất có hai ba lần. Quên đi, không biết mệt mỏi.

Nói về giải đãi, phương pháp đối trị của tôi là lên bục giảng kinh, bắt buộc chúng ta không thể không làm. Không dùng phương pháp này thì rất khó.

Tôi không nghĩ ra phương pháp thứ hai. Đối lập với giải đãi chính là tinh tấn. Chúng ta tinh tấn thì không dám bàn, nhưng trị lành giải đãi, là dùng phương pháp này. Bên dưới phóng dật, ở trước chúng ta cũng có nói đến.

Thứ 16 là hôn trầm. Hôn trầm là không nhắc nổi tinh thần. Ngủ gục, nghe kinh là ngủ gục. Khi niệm Phật, thậm chí là nhiều Phật họ cũng đều ngủ gục.

Như vậy thì thật có bản lĩnh, họ có thể vừa đi vừa ngủ. Đứng ngủ đã khó, đang này họ đi mà cũng ngủ. Hiện tượng này rất nhiều, thường nhìn thấy.

Phương pháp tốt nhất để đối trị hôn trầm, là để họ hoạt động. Phương pháp tốt nhất khi hoạt động là để họ lạy Phật. Khi lạy Phật trong miệng niệm Phật đừng phát ra âm thanh, phát ra âm thanh là tổn thương âm khí. Không phát âm thanh nên thường gọi là Kim Cang trì. Lạy Phật miệng động nhưng không phát ra âm thanh. Sám trừ nghiệm chướng cũng được Phật lực gia trì.

Bên dưới trạo cử, trạo cử là thân tâm không an định, vọng niệm quá nhiều. Bình thường tự mình không biết. Không ngồi thiền thì hình như không sao, nhưng vừa ngồi thiền thì vọng niệm lại quá nhiều, không chế phục được.

Tình trạng này là không phải bình thường không có vọng niệm, bình thường có vọng niệm nhưng vì lơ là nên không phát hiện, bây giờ tịnh tâm lại mới thấy rõ. Đề quý vị ở đây nghe kinh tịnh tâm, phát hiện vọng niệm quá nhiều.

Giờ chỉ tịnh niệm Phật trong niệm Phật đương, ngồi xuống, lúc này mới phát hiện. Đây đều là phiền não, vì sao vậy? Vì nó chướng ngại sự nỗ lực và chướng ngại ta tu định. Đương nhiên cũng chướng ngại ta khai ngộ.

Bên dưới là thất niệm. Thất niệm là gì? Là quên mất. Chúng ta phát tâm ở trong đó niệm Phật, niệm một cây hương. Trong đạo tràng, hương dài thì 1 tiếng 30 phút, hương ngắn thì một tiếng, Nhưng dùng hương dài đã phân thời gian đều là một tiếng rươi.

Niệm khoảng mười mấy phút thì quên mất, đã nghĩ đến những chuyện khác, không biết đến khi nào mới đột nhiên nhớ lại. Thời gian thất niệm dài, số lần thất niệm nhiều. Như vậy công phu không đắc lực. Vọng tượng nghiêm trọng xen lẫn vào trong, muốn tu cũng không tu được.

Tình trạng này lúc tôi trẻ cũng có, thường có. Dùng phương pháp gì để đối trị? Dùng phương pháp giống như phương pháp đối trị giải đãi, nên tôi nghiên cứu kinh giáo không bị thất niệm. Niệm Phật thì chú không bị thất niệm.

Nghiên cứu kinh giáo, tinh thần chú ý đến từng hàng từng chữ. Như vậy sẽ không thất niệm, phương pháp này rất hay, dùng phương pháp này mấy tiếng qua đi như một sát na vậy, qua đi rất nhanh. Thường làm điều này, có khi đến trời sáng, nhưng tinh thần tốt, công việc ngày mai vẫn không chậm trễ.

Thứ mười chín là bất chánh tri, bất chánh tri là tà kiến. Trong đó có những điều gì? Phần nhiều là thành kiến, tự cho là đúng. Điều này rất phiền phức. Phạm phu tri kiến hoàn toàn trái với tánh đức.

Có một phương pháp hay để đối trị bất chánh kiến là nghe kinh, đọc kinh, nghiên cứu chú sớ của các bậc cổ đức, từ đây mà có chánh tri chánh kiến. Học tập không có người chỉ đạo thật sự rất khó khăn.

Chúng ta không biết bắt đầu đọc từ đâu, đặc biệt cái gì cũng muốn đọc là hỏng. Vì sao vậy? Vì tuy rằng quý vị không phải bất chánh tri nhưng vì biết quá tạp, quá nhiều. Điều này nó cũng làm phá hoại chánh tri kiến của chúng ta.

Không sai, đều là kinh điển, đều là chú sớ của các bậc cổ đức, nhưng cần nên biết, Đức Phật thuyết pháp mỗi đối tượng không giống nhau.

Chúng ta biết được nhiều nhưng độ không được chính mình, không giúp được người khác. Vì chúng ta không đạt được tam muội, không thể khai ngộ.

Lúc này nói, không có khai ngộ, thì những thứ đạt được chỉ là trí thức. Trí thức của kinh luận, chứ không phải trí huệ trong kinh luận. Điều này sai biệt rất lớn! Trí huệ của kinh luận là chánh tri chánh kiến.

Tri thức thì không phải, tri thức quý vị sẽ dùng sai. Trí huệ sẽ không dùng sai. Khi tri thức dùng sai, thì hậu di chứng phiền phức không sao nói hết. Không phải tự tư tự lợi thì mình và người đều bất lợi. Đây là điều không phải dễ.

Thiện tri thức sẽ chỉ cho ta con đường chính đáng. Không phải thiện trí thức thì dù có cầu họ, có thể họ chỉ chúng ta đi vào con đường bất chánh, chỉ vào đường cong ngõ hẹp. Đây đều là việc rất bình thường, chúng ta thấy rất nhiều. Nhưng đằng sau là trách nhiệm nhân quả.

Không Tử nói rất hay “tri chi vi tri chi, bất tri vi bất tri”, không thể làm mất được. Không biết mà cho rằng mình biết, như vậy là hại mình hại người. Như vậy phải chịu trách nhiệm về nhân quả. Tôi biết thì nói với quý vị, không biết cũng không sao. Tôi học tiếp, tôi đi sưu tầm tài liệu. Hiểu rồi tôi nói tiếp với quý vị, không có gì mất mát cả. Đây là thái độ học vấn chính xác nhất.

Cái cuối cùng là tán loạn. Tán loạn chính là tinh thần ý chí không thể tập trung. Vọng tưởng và vọng niệm quá nhiều. Hiện tượng này trong xã hội hiện tại rất phổ biến. Trong mười mấy năm lại đây, tôi phát hiện sinh viên, vì tôi thường tiếp xúc với sinh viên, đến trường thấy sinh viên tâm tán loạn.

Người thật tâm đọc sách cầu học không nhiều, đa phần đều là đối phó với thi cử. Đối phó với thi cử rất dễ, giáo thọ bây giờ rất dễ dàng. Đề thi có thể nói trước cho quý vị, cho nên tất cả đều đủ điểm.

Thầy giáo cũng rất rõ ràng, mục đích đến trường của quý vị là gì? Lấy văn bằng. Giúp quý vị dễ dàng lấy được văn bằng, còn việc có học được kiến thức hay không, thầy không chịu trách nhiệm. Mỗi người đều lấy thứ mình cần.

Thầy giáo cần điều gì? Cần thời gian, học phí, cần công việc để nuôi gia đình. Mỗi người đều muốn thứ mình cần nên hợp tác qua lại. Hiện nay nhà trường đều như vậy. Đây là điều trước đây thầy Phương_chẳng qua lúc đó còn tốt_

Nhưng đã có hiện tượng này, tuy không phổ biến, hiện nay rất phổ biến. Học sinh thời này không dạy được, không có cách nào để dạy.

Chúng ta không dễ dàng, học sinh sẽ kiến nghị lên nhà trường không mời chúng ta dạy. Như vậy thì cuộc sống sinh hoạt của ta thành vấn đề rồi.

Ngày xưa là học trò tôn trọng thầy, bây giờ thì thầy giáo tôn trọng học sinh. Thật là điên đảo.

Nên tôi sợ không dám đến trường, đến Phật học viện cũng không dám dạy. Hình như tôi dạy ở học viện khoảng ba bốn năm, sau đó không dạy nữa.

Tịnh Độ Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa
Tập 309
Chủ giảng: Tịnh Không Pháp Sư
Chuyển ngữ: Hạnh Chơn
Biên tập: Bình Minh
Thời gian: 01.03.2011
Địa điểm: Tịnh Tông Học Viện _Úc Châu

Chúng ta xem ở dưới phần chú giải của Hoàng Niệm Tổ. “Đương tri thử chi nhất kiện đại sự. Ngôn ngữ đạo đoạn, tâm hành xứ diệt. Pháp Tạng quả giác, thật phi ngữ ngôn chi sở năng tuyên. Diệc phi chúng sanh sanh diệt tâm, tư lương phân biệt chi sở năng cập”.

Từng câu từng chữ đều là thật. Như Lai xuất thế là một đại sự nhân duyên lớn, chính là giúp chúng sanh phá mê khai ngộ, chứ không có mục đích gì khác.

Phương pháp ngài dùng là thân hành và ngôn giáo. Thân là làm theo giới định huệ, để người khác có thể nhìn thấy được. Sau khi nhìn thấy được họ sẽ hâm mộ, sẽ hoan hỷ.

Họ sẽ đến học theo và đến thỉnh giáo. Chúng ta dạy họ thật tốt, đây là khế cơ. Không phải ta tìm đến dạy họ, mà chính họ muốn đến học với ta. Chúng ta dùng internet, dùng truyền hình cũng đều như vậy. Đây là người có duyên.

Còn người không có duyên, hàng ngày truyền hình, internet đều phát sóng, nhưng họ không chịu tiếp nhận. Không chịu tiếp nhận chính là không có duyên, chịu tiếp nhận chính là người có duyên.

Nên dùng mạng internet, truyền hình vệ tinh để truyền bá Phật giáo. Chuyên chờ tin tức của Chư Phật Bồ Tát đến kết duyên với chúng ta. Thật sự muốn học Phật thì có đĩa, có kinh sách. Điều này có thể giúp chúng ta tu hành. Bí quyết tu hành, chính là vô thượng diệu đế, không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả được.

Đây là cảnh giới gì? Tự tánh bản định. Được định rồi, giới sẽ đầy đủ, gọi là định cộng giới. Tâm ở trong thiền định, chắc chắn sẽ không phá giới, gọi là định cộng giới.

Đã chứng quả nên không phạm giới gọi là đạo cộng giới. Từ đó cho thấy, người chưa được định nhất định phải giữ giới luật. Không giữ giới luật, giới sẽ mất.

Nhất định phải làm theo giới định huệ. Chân chánh tu hành, thâm nhập vào một môn và huân tu lâu dài.

Tâm và thái độ rất quan trọng. Tâm và thái độ chính là vô thượng diệu đế, không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả được.

Cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không nói. Mở miệng chính là một câu pháp. Ngoài câu pháp ra thì cái gì cũng không quan tâm. Người khác hỏi điều gì cũng trả lời được.

Một tức tất cả, tất cả tức một, chính là một câu A Di Đà Phật. Mỗi ngày đọc bộ kinh Vô Lượng Thọ này. Ngoài bộ kinh Vô Lượng Thọ này ra thì cái gì cũng không có. Bộ kinh Vô Lượng Thọ này, hiện tại tiệm sách chưa phát hành.

Có rất nhiều tiệm sách rất quen với tôi, giao cho tiệm sách đi in, trên thành phố đều có thể mua được. Đây là chuyện tốt!

Tôi giao tiệm sách đi in ấn, tôi mua trước một vạn cuốn, họ rất hoan hỷ. Tôi lại tuyên truyền giúp họ một chút, thì số lượng sách này tiêu thụ rất nhiều.

Lần giảng Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa này. Tôi nghe nói cũng có người đã đem nó viết thành sách, nhưng tôi chưa nhìn thấy.

Đĩa giảng thì đã lưu thông, đĩa giảng sẽ khởi tác dụng rất lớn. Tôi cũng muốn để nhà xuất bản lưu hành. Kinh sách, băng đĩa của chúng tôi không có bản quyền, nên rất hoan nghênh in ấn, hoan nghênh sao chép.

Tâm và thái độ rất quan trọng, phương pháp cũng rất quan trọng. Có thái độ chính xác, phương pháp chính xác thì không có ai không thành tựu.

Nên nhớ, tâm sanh diệt của chúng sanh là suy lường phân biệt. Đây là tâm hiện tiền của chúng ta, chúng ta đều dùng tâm này.

Tâm này với đạo là tương trái ngược, với giác ngộ là tương trái ngược. Nên trên địa vị phàm phu: *“ngôn ngữ bất năng tri, vô ngữ diệt bất năng tri. Phân biệt bất năng tri, vô phân biệt diệt bất năng tri”*. Đây là thật.

Như vậy chúng ta có cần ngôn ngữ phân biệt hay chẳng? Cũng cần. Đức Thế Tôn lúc còn tại thế, suốt 49 năm giảng kinh thuyết pháp, không có một ngày nghỉ ngơi.

Đây chính là thị hiện không rời ngôn ngữ phân biệt, cũng bất tức ngôn ngữ phân biệt. Bất tức bất ly chính là không xa cũng không gần. Bất ly là ta dùng nó, bất tức là quyết định không thể chấp tướng.

Chấp tướng là sai. Đức Phật dạy, ngài thuyết kinh, nói mà không nói, không nói mà nói. Nói và không nói là một không phải hai. Điều này quá vi diệu!

Tịnh Độ Đại Kinh Giải Diển Nghĩa
Tập 57
Chủ giảng: Tịnh Không pháp sư
Chuyên ngữ: Từ Hà
Biên tập: Bình Minh
Giảng ngày 14 tháng 06 năm 2010
Phật Đà Giáo Dục Hiệp Hội HongKong

Ở đây này dạy chúng ta rằng, nếu đổi cái mới, thế nào gọi là mới? Là khái niệm mới. Vì sao vậy? những tế bào hình thành này thay cũ đổi mới, nó hoàn toàn do ý niệm làm chủ.

Chúng ta buông bỏ hết những ý niệm bất thiện, cần những ý niệm tốt, không nên tự tư tự lợi, danh văn lợi dưỡng, tham sân si mạn, thị phi nhân ngã. Thân thể quý vị tốt biết bao! Thân tâm mạnh khỏe, tuổi tác mỗi năm một lớn, nhưng quý vị ngày càng trẻ ra, không thấy già.

Căn cứ vào nguyên lý này, chúng ta thấy chư Phật Bồ Tát đã làm được, các vị A La Hán trong pháp giới tứ thánh, các vị Bích Chi Phật đều làm được, rất giống như vậy.

Chư thiên trong lục đạo phàm phu, chư thiên là gì? Họ có phiền não, nhưng phiền não nhẹ. Bậc A La Hán đoạn kiến tư phiền não, cho nên họ thành tựu thân kim cương bất hoại.

Bậc A La Hán chưa chứng được pháp thân và trí bát nhã, họ có được mấy phần giải thoát vô ngại, có được mấy phần thời chử chưa viên mãn. Lợi ích của mấy phần đó, chúng ta cũng thấy ngưỡng mộ lắm rồi.

Trong kinh đức Phật dạy, giống như bên tôn giáo ngưỡng mộ thượng đế là bậc toàn tri toàn năng, trong Phật pháp chúng ta được biết, tất cả chúng sanh ai ai cũng là bậc toàn tri toàn năng, không sai chút nào.

Vì sao chúng ta ra nông nổi này? Đây chính là vấn đề mê ngộ. Chúng ta mê mờ sâu dày, ngộ chưa thấu triệt. Vừa mới có được một chút giác ngộ, một chút giác ngộ này là gì?

Là chúng ta chọn cách thân cận thánh hiền, chứ không chọn cách thân cận thế pháp trong xã hội ngày nay, không thân cận nó. Đây là giác ngộ đấy!

Ít nhất chúng ta cũng giác ngộ không chấp nhận ô nhiễm, xã hội là lò nhiễm ô lớn, mình ở trong lò nhiễm này không bị sự nhiễm ô làm ảnh hưởng.

Như thế cũng khá lắm rồi, nhưng chưa đủ đâu, chúng ta phải tiếp tục nỗ lực, bởi vẫn còn nhiều quan niệm sai lầm chưa buông bỏ được.

Thật sự buông bỏ rồi, chúng ta sẽ có sức mạnh thay đổi nó, bây giờ chỉ có thể nói rằng duy trì trạng thái trước mắt, nó không thể thay đổi ta, ta cũng chẳng có cách nào đối với nó, hiện nay là trạng thái như vậy.

Chúng ta cần nỗ lực, phương pháp nỗ lực là giảng kinh dạy học. Đây là phương pháp vô cùng hữu hiệu.

Vi sao vậy? Vì quý vị giảng kinh thuyết pháp cho người, chắc chắn bản thân mình phải nỗ lực học tập.

Nếu không nghiêm chỉnh học tập thì không thể giảng được. Dùng phương pháp này vun bồi bản thân, khích lệ chính mình.

Bản thân mình chẳng thể không học, chẳng thể không thân cận chư Phật Bồ Tát, thân cận bậc thiện tri thức.

Đại sư Thanh Lương là thiện tri thức, đại sư Liên Trì là thiện tri thức, kinh điển là thiện tri thức. Bộ kinh Hội Tập của Hạ Liên lão cư sĩ, Hoàng Niệm Tổ lão cư sĩ chú giải bộ kinh này, cũng là thiện tri thức.

Hàng ngày chúng ta đọc tụng là hàng ngày chúng ta thân cận. Chỉ có phương pháp này mới có thể bảo hộ chính mình không bị tập tục làm nhiễm ô.

Như thế mới thật sự gọi là học Phật, đối với những điều trong kinh điển nói thâm tín không nghi.

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIÊM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH
Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không
Tập 260

Hiện tại chúng ta là phàm phu sát đất, một phẩm phiền não cũng chưa phá, nhưng mà duyên phần của chúng ta tốt, rõ là như Thiệu Đạo Đại Sư đã nói *“chín phẩm vãng sanh chung quy là do gặp duyên không đồng”*.

Những lời này nói rất hay. Cửu phẩm có thượng thượng phẩm vãng sanh. Những người thượng thượng phẩm đó, những người hạ hạ phẩm này vì sao mà không đồng vậy? Gặp duyên không đồng, không phải nguyên nhân nào khác.

Cái duyên mà chúng ta gặp ngày nay là vô cùng thù thắng, thành thật mà nói, mọi người phải chăm chỉ nỗ lực học tập. Chúng ta gặp được là duyên gì vậy? Duyên thượng phẩm thượng sanh, không phải thượng phẩm trung sanh.

Nhân duyên vô cùng hiếm có, chỉ cần bạn nghe hiểu được hết những loại Kinh giáo Đại thừa này, nghe được rõ ràng, chân thật phát tâm, Phật dạy cho chúng ta phải buông xả mà chân thật buông xả được, sau đó “*phát Bồ Đề tâm, nhất hướng chuyên niệm*”, thì chúng ta lấy được thượng phẩm thượng sanh. Cái cơ duyên này phải trân trọng.

Bộ “Kinh Vô Lượng Thọ” này lần này giảng tại Singapore là lần thứ mười một rồi, trước đây tôi đã giảng qua mười lần rồi, đây là lần thứ mười một rồi. Lần này bởi vì không bị hạn chế về thời gian, chúng tôi sẽ giảng tường tận. Các vị đồng tu cũng hoan hỷ với cách làm này, thời gian không gấp gáp, vậy từ từ mà làm.

Người niệm Phật vãng sanh Tây Phương Cực Lạc Thế giới phải ghi nhớ, “Kinh Vô Lượng Thọ” là giấy bảo đảm mà Phật A Di Đà, Phật Thích Ca Mâu Ni đã trao truyền cho chúng ta, bảo đảm cho bạn ngay trong một đời vãng sanh bất thoái thành Phật, là giấy bảo đảm.

Bảo đảm bạn đến Tây Phương Cực Lạc Thế giới là phẩm vị như thế nào? Tôi đã từng nói qua rất nhiều lần, bạn có thể đem những đạo lý đã nói ở trong “Kinh Vô Lượng Thọ” thật sự biến thành tư tưởng kiến giải của chính mình, đem 100% những giáo huấn mà Phật đã nói ở trên Kinh, có nghĩa là, những việc nào Phật dạy chúng ta làm, thì chúng ta cần phải làm được toàn bộ; những việc nào Phật nói không thể làm, thì một điều chúng ta cũng không phạm, vậy thì bạn vãng sanh thượng phẩm thượng phẩm, giấy bảo đảm vãng sanh thượng phẩm thượng phẩm.

Nếu như bạn vẫn chưa thể nào đoạn được sạch sẽ phiền não tập khí, những lý luận phương pháp giáo huấn ở trong bộ Kinh này có thể làm được đến 90%, còn 10% làm không được, có thể làm được 90% thì đã khá lắm rồi, thì bạn vãng sanh thượng phẩm trung sanh.

Nếu như bạn chỉ có thể làm được 80%, thì thượng phẩm hạ sanh. Có thể làm được 70%, còn 30% không làm được, thì trung phẩm thượng sanh.

Chiếu theo tiêu chuẩn như vậy mà giảm xuống, hạ phẩm hạ sanh thì phải làm được bao nhiêu? Có thể làm được 20%, còn 80% làm không được, bạn có thể làm được 20% thì hạ hạ phẩm vãng sanh.

Nếu 20% mà cũng không làm được thì bạn sẽ không thể vãng sanh, trong đời này chỉ có thể kết pháp duyên cùng với Phật A Di Đà, với “Kinh Vô Lượng Thọ”, quyết định không thể vãng sanh.

Do đó, các đồng tu chúng ta cần phải có lòng cảnh giác cao độ, chúng ta không thể đặt tiêu chuẩn là 20%, mục tiêu 20% quá nguy hiểm, nếu lỡ làm không được vậy thì xong rồi, cuộc đời này sẽ luống uổng.

Tiêu chuẩn đó tốt nhất là phải đặt 80%, cho là trừ hao một nửa vẫn còn 40%, bạn vẫn còn là trung phẩm trung sanh hoặc bạn vẫn còn là hạ phẩm thượng sanh, 40% thì được hạ phẩm thượng sanh.

Cho nên, tiêu chuẩn thấp nhất chúng ta phải đặt đến 80%.

Cách tu như thế nào? Ngày ngày phải đọc Kinh, ngày ngày phải nghe Kinh, ba ngày không nghe Kinh thì bạn đã thoái lui không biết là bao nhiêu.

Vì sao chứ? Phiền não tập khí nặng, sức mê hoặc của ngũ dục lục trần quá lớn, bạn không thể nào không thoái chuyển.

Lúc trước, cư sĩ Hứa Triết ở bên này đã nói với chúng tôi, người thông thường như chúng ta mà nổi giận một phút thì cái thân thể này mất ba ngày mới có thể hồi phục. Chỉ nổi giận một phút thôi, mà sự tổn hại đối với cơ thể đến ba ngày sau mới hồi phục trở lại. Bà nói lời này là thật, không phải giả.

Chúng ta ba ngày không đọc Kinh, tùy thuận những phiền não tập khí này thì e rằng 30 ngày sau cũng không thể chuyển trở lại.

Đây là thật, một chút cũng không giả. Bạn bình thường công phu đã đắc lực, Tịnh Tông thì gọi là công phu thành phiền, thành phiền là được đắc lực, tâm địa thanh tịnh, đem công phu tu hành của ba năm gác lại, đi nghỉ mát ba ngày, chỉ đi nghỉ mát ba ngày, bạn không tin, bạn trở về xem, trong một tháng có thể khôi phục trở lại như cũ hay không? Lời tôi nói không phải giả dối.

Người tu hành không thể đi nghỉ mát, vừa đi nghỉ mát thì liền xong rồi. Thường thường đi nghỉ mát thì cả cuộc đời cũng không thể hồi phục trở lại. Người không dụng công thì không biết, người dụng công thì đều hiểu.

Phật Thích Ca Mâu Ni đã làm cho chúng ta một sự thị hiện, trong cả cuộc đời không hề có nghỉ ngơi. Đến khi nào thì có thể nghỉ ngơi tham học?

Cái đó thì không phải là nghỉ ngơi, mà là tham học. Trên “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói cho chúng ta một cái tiêu chuẩn, *“phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân”*, đến lúc này thì có thể tham học.

Vì sao vậy? Bạn đi nghỉ dưỡng thì cũng không sao cả, vì bạn tuyệt đối không bị tiêm nhiễm bởi hoàn cảnh bên ngoài. Họ có cái bản lĩnh này, có cái định huệ như vậy.

Đây là địa vị gì vậy? Vừa lúc này đã nói là địa vị Viên Giáo Sơ Trụ, *“phá một phẩm vô minh chứng một phần pháp thân”*, bạn mới đủ tư cách bước ra đi tham học. Hiện tại người trẻ tuổi làm sao có thể hiểu được đạo lý này?

Khi tôi còn trẻ thì tôi cũng không biết, đến khi tôi đi cầu học với lão sư Lý, đại khái cũng khoảng chừng năm đến sáu năm, tôi xuất gia ba, bốn năm thì có một cơ duyên.

Trong đạo tràng có một vị cư sĩ có một cái biệt thự ở trên núi, không có ai ở, là ngôi nhà kiểu Nhật Bản, xây dựng vào thời thế chiến thứ hai, xây dựng trên một ngọn núi ở thôn quê, phía sau nhà là một cái hầm trú ẩn, vào lúc đó để nấp bom do quân Liên Minh ném, có lẽ là vào lúc người Nhật Bản còn đang thống trị.

Sau khi chiến tranh kết thúc, nơi đó của họ thì không có ai đi đến nữa. Ngôi nhà được xây dựng rất tốt. Ông muốn đem ngôi nhà đó cúng dường cho chúng tôi (chúng tôi có mấy người đã xuất gia).

Tôi liền đem sự việc này báo cáo với lão sư Lý, tôi nói chúng tôi lên núi ở, cũng giống như ở lều tranh trên núi tu hành vậy, hoàn cảnh rất thanh tịnh, hiện tại có cái duyên này.

Lão sư Lý cũng không nói với tôi một lời nào cả. Lúc giảng Kinh, thầy tuyên bố với tất cả mọi người (trên thực tế thì là nói đối với tôi), thầy đã nói điều gì?

Nói việc bế quan và tu ở núi, trong Phật pháp là phải có điều kiện, không phải là không có điều kiện. Bế quan ở núi thì rất tốt, hưởng thanh phước.

Lão sư lấy ví dụ của người xưa, “Triệu Châu 80 tuổi còn vân du”. Hòa thượng Triệu Châu, lần trước Pháp sư Tịnh Huệ đã có đến nơi này, đạo tràng Bạch Vân Tự của Pháp sư Tịnh Huệ chính là Hòa thượng Triệu Châu kiến lập.

Hòa thượng Triệu Châu 80 tuổi, tại vì sao ông lại không bế quan, vì sao ông không cất lều tranh? Vì không đủ điều kiện.

Điều kiện gì vậy? Lão sư Lý nói, tham thiền đại triệt đại ngộ, minh tâm kiến tánh mới có đủ tư cách ở lều tranh, mới có tư cách bế quan.

Giáo hạ nghiên cứu Kinh giáo được đại khai viên giải mới có tư cách. Tịnh Độ Tông thì phải niệm đến lý nhất tâm bất loạn, sự nhất tâm thì vẫn chưa được, vẫn chưa đủ tư cách.

Lão sư đã nói như vậy, đương nhiên chúng tôi chưa đủ tư cách, vẫn còn kém rất xa. Tiếp đến lão sư nói với tôi, sau khi bản thân thành tựu thì phải giáo hóa chúng sanh, làm gì còn có thời gian để bế quan ở lều tranh?

Vậy thì bạn đã đi ngược lại bản nguyện “*chúng sanh vô biên thế nguyện độ*” của mình, bạn không độ chúng sanh rồi, bạn lo chạy đi hưởng thanh phước của mình rồi. Vậy rốt cuộc điều kiện là gì mới có thể bế quan, mới có thể lên núi ở?

Sau khi triệt ngộ, sau khi đại khai viên giải mà không có pháp duyên, hay nói cách khác, không có ai mời bạn giảng Kinh thuyết pháp, lúc này thì phải làm sao?

Lúc này thì bế quan, cất lều tranh ở. Những người đi tham học trong thiên hạ thường nói là tầm sư học đạo.

Ai là chân thiện tri thức? Những người này đi dò hỏi người nào sống ở lều tranh, người nào bế quan, thì người đó là chân thiện tri thức, đến thân cận họ, đi khắp nơi nghe ngóng xem nơi nào có người sống ở lều tranh.

Nếu như thân cận họ, họ không phải chân thật khai ngộ, không có năng lực dạy bạn, bạn mở cửa của họ ra, *“ra đây, ra đây cùng nhau tham học với tôi, bạn vẫn chưa có tư cách bế quan”*.

Bế quan ở lều tranh là bậc thầy trời người, đây chính là tuyên bố với xã hội đại chúng, đạo nghiệp của họ thành tựu rồi, đã minh tâm kiến tánh rồi, là tuyên bố với đại chúng: *“Các vị nếu như muốn cầu pháp thì đến chỗ của tôi. Tôi ở nơi này chờ các vị, đợi đến khi nhân duyên thành thực”*, là sự việc như vậy.

Nếu không thì Phật Thích Ca Mâu Ni tại vì sao không bế quan? Phật Thích Ca Mâu Ni tại vì sao không ở lều tranh? Chúng tôi mới hoát nhiên đại ngộ, về sau ở trước mặt lão sư Lý không còn dám nhắc đến việc này nữa.

Hiện tại người trẻ tuổi không có thân cận thiện tri thức, không có ai chỉ dạy họ, tuổi còn trẻ xuất gia chưa bao lâu thì liền bế quan, liền lên ở núi, liền ở nhà tranh, họ sẽ có được thành tựu gì? Nghe Kinh chưa minh bạch được ý nghĩa ở trong Kinh điển, nghe suông thôi.

Năm xưa, tôi ở Đài Loan tham gia buổi giảng tọa Từ Quang đại chuyên của lão cư sĩ Lý Bình Nam. Lão sư Lý muốn tôi đứng thay một tiết học, giúp các đồng học giải đáp vấn đề, mỗi ngày trả lời câu hỏi hai giờ. Giảng tọa có khoảng hơn 100 đồng học, tôi còn nhớ rất rõ ràng, có sáu người học trò ở sở nghiên cứu.

Mỗi ngày tôi ở trên giảng đài để cho họ hỏi hai giờ đồng hồ, nhưng cũng không hề gì, nếu tôi không trả lời được, có lão sư Lý ở phía sau chống đỡ. Tôi thay lão sư để giải đáp, tôi có thể giải đáp thì tôi trả lời, tôi không thể giải đáp thì để lại cho lão sư. Thời gian chúng tôi học tập là bốn tuần.

Bốn tuần lễ này, hơn 100 người mỗi ngày hỏi tôi hai giờ đồng hồ, lại chưa có ai hỏi khó được tôi, không có một vấn đề nào là khó đối với tôi. Tôi rất cảm thán. Người xưa thường nói: *“Hậu sinh khả úy”*, tôi nói xem ra các vị đều chẳng khả úy.

Có một lần, họ nêu ra một vấn đề, cũng là có liên quan với chúng ta ở nơi này, các đồng học mới học Phật đều tránh không khỏi, đặc biệt là thành phần trí thức thì vấn đề đặc biệt nhiều, có một số vấn đề chúng tôi cũng không ngờ tới.

Do vậy, nghi nhất định phải đoạn, phải hỏi, học hỏi, đoạn nghi sanh tín, giữ vững lòng tin của mình, *“lòng tin là mẹ đẻ của mọi công đức”*.

Lòng tin phải xây dựng từ chỗ nào? Nhất định phải thân cận thiện tri thức mới có thể đoạn nghi sanh tín. Pháp môn Tịnh Tông vì sao lại được tất cả chư Phật xưng tán? Chính là vì không cần đoạn phiền não, đối nghiệp vãng sanh.

Hầu hết các pháp môn, nếu như không đoạn phiền não thì nhất định không thể thành tựu, kiến tư phiền não không đoạn thì nhất định không thể siêu vượt sáu nẻo luân hồi, trần sa phiền não không đoạn thì nhất định không thể siêu vượt mười pháp giới, vô minh phiền não không đoạn thì nhất định không thể sanh Nhất Chân Pháp Giới.

Đây là đạo lý nhất định. Không đoạn phiền não thì tự tánh trí huệ Bát Nhã của bạn làm sao có thể hiện tiền. Chúng ta hiện tại trí huệ chưa khai. Tại vì sao chưa khai? Phiền não đã che mắt tâm tánh, phiền não đã mê hoặc tâm trí, chính là sự việc như vậy.

Tổ sư Đại đức dạy cho chúng ta một phương pháp: *“Nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu”*.

Mở lớp giảng tọa Phật học đại chuyên mục đích là gì? Chỉ là để cho các đồng học trồng một chút thiện căn mà thôi.

Thiện căn nếu như đã sâu dày thì cái cơ duyên này sẽ khởi phát thiện căn của họ đây, thiện căn của họ tăng trưởng.

Có những đồng học này không? Có, số người không nhiều, tỉ lệ không lớn, chỉ 2% đến 3%, đại đa số đều không được, chỉ có trồng thiện căn cho họ.

Sau bốn tuần, đến lúc tốt nghiệp cũng tổ chức một buổi tốt nghiệp.

Lão sư Lý ở tại buổi lễ tốt nghiệp này đã rất cảm khái mà nói, các vị đã đi đến nơi này hết bốn tuần, ngày ngày đều tập trung học tập, quả thật đã thay đổi đáng vẻ, không bông bột, xúc nổi giống như lúc vừa đến đây, đã có một chút quy củ, có một chút đáng vẻ.

Lão sư Lý nói, nếu như hôm nay tốt nghiệp mà ngày mai đi xem vài bộ phim điện ảnh thì hồng hết, bốn tuần lễ trở thành bọt bong bóng.

Đây là thật, không phải giả, xem hai bộ phim thì chúng ta đã xong rồi, hoàn toàn lui sụt, đạo tâm liền không còn.

Từ đó cho thấy, sự việc này của chúng ta không bỏ để đi nghỉ dưỡng được.

Đại Thế Chí Bồ Tát ở trong “Niệm Phật Viên Thông Chương” đã dạy cho chúng ta phương pháp niệm Phật là *“Thâu nhiếp sáu căn, tịnh niệm tương tục”*, chúng ta có hiểu hay không? “Tương tục” chính là không gián đoạn, “tịnh niệm” chính là không hoài nghi, không xen tạp.

Niệm Phật mà xen tạp vọng niệm thì đã đem công phu niệm Phật phá hồng hết.

Vì vậy, thân tâm thế giới tất cả buông xuống. Công phu đáng quý nhất chính là không xen tạp, không gián đoạn, không ai mà không thành tựu.